

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

BEDROG EN GERECHTIGHEID

N° 2430

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Bedrog en Gerechtigheid

HOOFDSTUK I

DE ERFGENAAM

Het was op een heerlijke, warme lentechochtend, toen twee ruiters langzaam een zandpad volgden, op een paar mijlen afstand van Holbeach, in het Engelse graafschap Holland.

Nu eens naast de paarden, dan weer ervoor rende een tweetal prachtige Russische windhonden die uitgelaten schenen te zijn van vreugde over hun vrijheid en over die eerste waarlijk schone lentedag.

Holbeach is een klein plaatsje, gele-

gen aan de spoorlijn van Kings Lynn-Spalding. Het ligt op omstreeks twee uren gaans van The Wash, de diepe, brede ingang van de Noordzee.

Het zandpad hetwelk de beide ruiters volgden in stilzwijgen verzonken liep parallel met de zoom van een uitgestrekt dennenbos, dat zich ter rechterzijde bevond terwijl zich links de malse weiden ontrolden tot aan de horizon, vervagend in een blauwe nevel en schier onmerkbaar overgaande in een rij lage

heuvels.

Door het bos was het stadje onttrokken aan de blikken van de beide mannen, maar zij wisten dat het nabij was. Om het te bereiken, behoefden zij slechts een van de dwarswegen in te slaan, die er door het bos heenvoerden.

Links evenwel ontwaarde het oog enige verspreid liggende boerderijen de meeste omringd door hoog opgaand geboomte, meestal beuken, populieren of kastanjebomen.

Maar dit alles overheersend verhief zich op een lage heuvel « De Zilverbeuken », zoals de naam was van het prachtige herenhuis, dat zich sedert enige eeuwen in het bezit bevond van het geslacht Hamilton-Branton-Cilmount.

De laatste telg van dat geslacht James Branton, zeventiende hertog van Queensberry, earl van Cilmount was een jaar tevoren plotseling overleden en dit had heel wat beroering te weeg gebracht onder zijn pachters, ja onder bijna de gehele bevolking van Holbeach, want schier allen hadden daar op de een of andere wijze iets uitstaande met de bewoners van het oude slot, dat zich daar zo trots verhief, omringd door zijn heerlijk park, waarin vooral het bos prachtige zilverbeuken beroemd was. Het waren deze beuken, waaraan het kasteel, toen het anderhalve eeuw geleden bijna geheel herbouwd werd zijn naam te danken had.

De oude Lord Cilmount was een knorrig, eenzelvig man geweest, die alleen maar omgang had met de dokter, de notaris en een zijner bureu, Sir Thomas Tyndale, een baronet door de oorlog verarmd, maar altijd vrolijk een man die van een goed glas wijn hield en van een gepeperde anecdote, sterk als een stier, ondanks zijn zestig jaren, met een rood verbrand gelaat, zeer sanguïsch maar met een hart van goud, zoals dat dikwijls bij driftkoppen voorkomt.

Er hadden geregeld kaartavondjes plaats op het stille, voor de bewoner veel te grote kasteel.

Want Lady Mary was reeds tien jaren geleden gestorven. Men fluisterde

van hartzeer. Luid zou men dit nooit hebben durven zeggen en zeker niet in de buurt van de zwijgzame, nu en dan heftig opvliegende lord.

Stil was het de laatste jaren inderdaad geweest, daar boven op die lage heuvel. De twee oude mensen hadden er bijna geheel alleen gewoond, met enkel als afwisseling nu en dan het bezoek van een broer, een neef of een paar vrienden.

Het personeel was juist groot genoeg om te voldoen aan de behoeften van de twee eenzame lieden. Trouwens, bijna het gehele jaar door waren zeker negentig procent van de kamers gesloten, de meubels waren er met hoezen overtrokken, en niemand zette er ooit een voet, behoudens een enkele week in het voorjaar, als die vertrekken gelucht en door een paar schoonmaaksters onder handen genomen werden.

Er was een zoon geweest, maar dat was lang geleden. Iedereen in het dorp wist, dat er iets met hem gebeurd was, maar ook hierover praatte men slechts op gedempte toon en met schuwe, verlegen blikken. Trouwens is het bijna zeker, dat niemand van de bewoners het juiste wist.

Maar dit stond vast: kort na het uitbreken van de laatste wereldoorlog was die zoon, Douglas Branton, eensklaps verdwenen. Hij was toen student, en niet veel ouder dan achttien jaar. Op zekere dag zag men zijn vader, met een vertrokken wit gezicht rondlopen, en met zulke een woeste uitdrukking in de ogen, dat niemand hem durfde naderen. Diezelfde dag zag men Lady Mary, met een gelaat dat uit marmer gehouden scheen, langzaam door het park dwalen, alleen vergezeld door haar trouwe wolfshond, een reusachtig dier, dat niemand liet naderen, die het niet heel goed kende.

Drie dagen later was Lord Cilmount zich gaan aanmelden bij het regiment, waarvan hij destijds majoor was geweest. Hij had zijn pensioen reeds een jaar tevoren aangevraagd, en het kostte hem daarom zelfs enige moeite, weer in actieve dienst te worden aangesteld. Maar hij hield aan en een week later lag hij met zijn oude manschappen ergens in de modderige loopgraven achter de

demarcatielijn.

Een half jaar later was hij bevorderd tot kolonel en kort daarop werd hij vrij ernstig gewond door een verdwaalde kogel uit de mitrailleur van een Duitse vliegmaschine en moest zich terugtrekken nu echter voor goed.

Dit alles wist men zeer goed in Holbeach. Evengoed als men wist, dat de zoon Douglas niet was teruggekeerd. Wel gingen er geruchten, dat hij dienst had genomen bij de Royal Air Force.

Dan liep er ook een geheimzinnig verhaal, volgens hetwelk de jonge man, die alle bezittingen, de titel en het fortuin had moeten erven, op een donkere nacht een onderhoud had gehad met zijn moeder, die de volgende dag stiller en bleker dan ooit in het park met de wolfshond aan haar zijde wandelde.

De oorlog was geëindigd; het was nu allang vrede, bijna tien jaren waren er voorbij gegaan, sedert Douglas was vertrokken, zijn moeder was in die tussentijd gestorven, en nog was hij niet teruggekeerd.

Hij was er ook niet, toen de oude graaf het tijdelijke met het eeuwige verwisselde, terwijl zijn broer aan zijn bed zat en zijn hand vasthield. Ook zijn trouwe vriend de dokter was er, die alles had aangewend om de dood weg te houden van zijn proef.

Tegen het einde begon de oude man te ijlen en riep herhaaldelijk de naam van zijn enige zoon.

Dit alles was nu bijna een jaar geleden; het slot werd tijdelijk bewoond door Percy Cilmount, de broeder van de overleden landeigenaar, die echter spoedig weer zou moeten vertrekken. Overal hadden oproepingen in de bladen gestaan, geplaatst door Notaris Belford en het zou niet lang meer duren of de wettelijke termijn zou verlopen zijn, als wanneer Hendry, de zoon van Sir Percy in aanmerking zou komen, later in het bezit te geraken van het prachtige landgoed, en de titel, als enig rechthebende.

Misschien dachten de beide ruiters wel aan dit alles, toen zij daar zo zwiingend naast elkander voortreden, de blik gevestigd op de prachtige heuvel, die

zich terzijde van het huis verhieven, en waarvan de kruinen bijna tot aan 't dak reikten.

De jongste van het tweetal hield zijn paard een ogenblik in, keek naar het slot, en zei zich tot zijn metgezel wendend:

— Het zou zonde zijn, Edward, als dat prachtige bezit in handen raakte van die man, die het niet waard is.

— Voorlopig komt het in het bezit van de broeder, gaf John Raffles ten antwoord en van hem heb ik weinig kwaads gehoord, Charles, hetgeen tegenwoordig al heel wat wil zeggen. Hij is een landedelman van het oude slag. Het is alleen maar de vraag, of hij zulk een uitgestrekte bezitting goed zal weten te beheren. Dat is een gevolg van onze eigenaardige wetgeving. Lord James Cilmount, die verleden jaar stierf, had te beschikken over dat prachtige huis daar, een heerlijk park ongeveer duizend hectaren vruchtbare weide en bosgrond en een fortuin dat op zes miljoen pond wordt geschat. Zijn enige broeder, die maar een jaar jonger is, bezit slechts een paar morgen grond, en moet erg zijn best doen om rond te komen. Was hij een jaar eerder geboren, dan zijn broer, dan zou het juist andersom zijn geweest.

De Grote Avonturier zweeg, liet zijn blikken over de omgeving dwalen, en spoorde toen zijn metgezel tot wat meer haast aan.

— Wij zullen er dezer dagen nog wel eens een bezoek brengen, Charles, al is het dan niet onder de naam, die de politie niet zonder afschuw uitspreekt. Dichson, de trainer zal ons met ongeduld wachten.

Brand gaf geen antwoord, maar glimlachte.

Raffles en hij hadden juist een vrij opwindende onderneming achter de rug, die zelfs hun leven had bedreigd, en het verheugde hem, dat zij nu eindelijk wat rust konden nemen op het landhuis van Raffles, dat hij reeds drie jaren eerder gekocht had onder de naam, die hij te Londen steeds voerde: Lord William Aberdeen.

Het bezit was niet zeer groot, wat het

huis betreft, maar prachtig gelegen, op slechts een mijl afstand van het stadje, en er was een groot paddock, uitstekend geschikt als oefenterrein voor de twee renpaarden die Raffles op dit tijdstip in eigendom had.

Zijn trainer Dichson had het dus niet al te druk, en kon al zijn aandacht wijden aan « Darling Tiffy » de zilverbles, een fraaie merrie, waarvan veel werd verwacht.

Dichson bewoonde een afzonderlijke bungalow vlak naast de stallen, die pas onlangs waren gebouwd, en het was daarheen dat de twee vrienden als besluit van hun morgenrit op weg waren.

Zij hadden nu « de Zilverbeuken » achter zich gelaten. Het zandpad verbreedde zich en ging aan de hoek van het bos over in een verharde rijweg, die tussen het lage akkermaalshout heen liep, in de richting van Holbeach.

Direct kregen zij het aardige plaatsje in het oog, zoals het daar lag, op de bodem van een vallei, als in een bed van groen, en overstraald door de lentezon.

Het spitse kerktoorentje boorde zich koket in de blauwe lucht en de zon deed het pas vergulde haantje schitteren.

Maar reeds sloeg Raffles weer een andere weg in, en het plaatsje verdween spoedig uit het oog, toen zij een holle weg binnenreden, met wilgen beplant, en die recht uitliep op de straatweg. Als zij die volgden, zouden zij binnen tien minuten « Creston Hall » hebben bereikt zoals het landhuis van Raffles heette.

Reeds konden zij aan hun rechterhand het pannendak zien van Dichsons bungalow.

Maar iets anders leidde hun aandacht af.

Op de straatweg kwam hen een rijtuig tegemoet rijden dat zij aanstonds herkennen. Het was de cabriolet van Notaris Belford, bespannen met de oude schimmel.

Het was een van de eigenaardigheden van de bejaarde notaris, dat hij niets wilde weten van 't moderne, vlugge voermiddel, dat auto heet, en zijn oude koetsier, vergrijsd in zijn dienst, deelde die afkeer. Toch was hij zeker vermoegend genoeg, om zich, desnoods een

Rolls Royce te kunnen aanschaffen.

Raffles kende de oude notaris slechts oppervlakkig, maar toch voldoende, om steeds een groet met hem te wisselen, als hij hem tegen kwam. Nog pas een week geleden had hij een beleefdheidsbezoek bij hem afgelegd, de dag na zijn komst op Creston Hall.

De notaris was een overtuigd vrijgezel, hield er slechts drie bedienden op na, waaronder een voortreffelijke keukenmeid de voornaamste plaats in nam, verheugde zich in het bezit van een befaamde wijnkelder, en was zeer trots op zijn verzameling oude munten.

De weg was tamelijk smal, en Raffles en Brand gingen achter elkander rijden om vrije doortocht te laten aan het bekende, schommelende vehikel, met de oude koetsier op de bok en de bekende schimmel er voor.

Maar juist even voor zij elkander zouden passeren, brak een riem van het oude tuig, dat zeker wel 'n kwart eeuw dienst had gedaan. Bill, de oude koetsier, hield het paard in, zei iets tot de notaris, die verschrinkt overeind was gerezen, en klauterde van de bok af, juist toen Raffles en Brand voorbijgingen.

De scherpe ogen van Raffles hadden gezien wat er haperde en hij vroeg, zijn hoed lichtend:

— Kan ik u soms van dienst zijn, Notaris?

— Wat er aan het tuig te doen valt dat kan ik wel alleen doen, bromde Bill de koetsier grcf, terwijl hij een ravelig stuk touw uit zijn zak te voorschijn haalde.

— Je kon wel een beetje beleefder zijn, Bill, berispte hem zijn meester.

— Laat ieder zich dan maar met zijn eigen zaken bemoeien verweerde de oude koetsier zich humeurig. Ik weet ook wel, hoe je een paardentuig moet repareren.

— Daar twijfel ik geen moment aan, vriend, zei Raffles glimlachend en in het minst niet beledigd. Oudgedienden hadden nu eenmaal van die eigenaardigheden.

— Wat denkt gij van het weer?

— Wel, wat zou ik er anders van denken, dan dat het voortreffelijk is? gaf

Raffles ten antwoord. Overigens, men behoeft maar naar uw opgewekt gezicht te zien, om te weten, hoe warm de zon is, en hoe heerlijk het windje.

— Zo, is dat aan mijn gezicht te zien? herhaalde notaris Belford grinnikend. Wel mogelijk. Maar dat is het toch niet alleen. Gij ziet hier een gelukkig, opgewekt man voor u, mylord, en als gij hier nog enige tijd blijft, dan zult gij wel begrijpen, waarom ik zo bevreden ben. Maar komaan, waarom zou ik er een geheim van maken? Over een paar dagen is het toch algemeen bekend en de toebereidselen voor de ontvangst kunnen onmogelijk verborgen blijven.

— Voor de ontvangst? herhaalde Raffles. Komt er een nieuwe heer op « De Zilverbeuken ».

— Niet een nieuwe heer, mylord, maar de heer, die er van rechtswege thuis hoort riep de notaris opgetogen, terwijl zijn grote blauwe ogen schitterden achter de glanzende brilglazen. Douglas Branton of beter gezegd: Cilmount is teruggevonden.

De beide vrienden slaakten gelijktijdig een uitroep van verrassing.

Zij wisten genoeg van de gebeurtenissen die er op het grote herenhuis hadden plaats gevonden om verrast te zijn door deze plotselinge ommekeer.

De oude notaris genoot een ogenblikje van hun verbazing, en ging toen voort:

— Het is alles zeer onverwacht gekomen. De nieuwe bewoner heeft de geplaatste advertenties, waarin de erfgenaam werd opgeroepen gelezen, ik geef in tien en te raden, waar. In een achterhoek van Australië, ver van de bewoonde wereld, waar bij toeval een van die dagbladen terecht is gekomen.

— Dat is zeker een blijde gebeurtenis, zei Raffles met een glimlach. Dat zal hier heel wat verandering brengen, dunkt mij.

— Daarvan kunt u overtuigd zijn, mylord, riep de notaris opgetogen uit. Ik ben nu op weg naar het station, om de jonge erfgenaam te begroeten. Wij zullen dan dadelijk alles regelen, ik moet natuurlijk zijn papieren nazien, en dan zal er binnen kort wel feest gevierd worden op dat huis.

— Is die jonge erfgenaam nog vrijgezel: vroeg Brand nieuwsgierig.

— Neen, antwoordde de notaris met een olijk knipoogje. Hij is daarginds getrouwd, gelukkig met een rechte Engelse jongedame, en hij brengt haar mede ook. Hoe is het, Bill, ben je haast klaar met die riem?

— Het zit al lang vast bromde de oude koetsier met dat gemis aan eerbied, hetwelk zo kenmerkend is voor bedienden, die grijs zijn geworden in dienst van een enkele meester en al diens fouten en goede hoedanigheden hebben leren kennen.

De notaris liet zich weer op zijn ledere bank neer, Bill liet een aanmoedigend geluid horen, de oude schimmel trok aan, de cabriolet rolde stationwaarts, en verdween in een stofwolk.

De beide vrienden keken het rijtuigje een ogenblik na, wisselden een glimlach met elkander, en spoorden toen hun paarden aan, om de verloren tijd in te halen.

Zij hadden bijna het paddock bereikt, zonder dat er een woord gewisseld was, toen Raffles zei, zijn rechterbeen over de hals van zijn paard werpend om zich zo van het zadel te laten glijden:

— Ja, dat zal hier zeker een grote verandering geven, en hopenlijk een goede. Ik ben zeer benieuwd, kennis te maken met de jonge erfgenaam.

— Ik ook. Er zal heel wat aan hem te schaven zijn. Men leeft niet voor niets ruim tien jaar in de binnenlanden van Australië.

HOOFDSTUK II

KENNISMAKING

De mare van de terugkeer van de verloren zoon had inderdaad grote indruk gemaakt op de bevolking. Ofschoon Raffles en Brand met geen enkel woord van die gebeurtenis gerept hadden, zo was het bericht als een lopend vuurtje, niet alleen door het kleine plaatsje gegaan, maar had ook reeds de ronde gedaan in de verre omtrek.

Een paar inwoners van Holbeach hadden de notaris op het kleine, zonnige peron gezien van het stationnetje, waar hij ongeduldig heen en weer liep, tot de trein uit Kings Lynn binnen zou stomen. Even daarna hadden zij hem gezien, druk en opgewonden pratend met een knappe, donkere jongeman, die in gezelschap was van een slanke, mooie vrouw, niet veel jonger dan hij.

Waarschijnlijk hadden zij in 't langelopen gehoord, hoe de notaris die een luidde stem had, en de hand van de weergekeerde zoon van zijn oude vriend maar niet scheen te willen loslaten, hem herhaaldelijk aansprak met de naam Lord Douglas, die zij zeker nog niet vergeten waren.

De volgende ochtend trok een aantal verhuishagens door het monumentale hek, waarvan de inhoud door rappe handen naar binnen werd gedragen.

Sir Percy was reeds vroeg vertrokken na een hartelijk afscheid van zijn neef, daar zijn tegenwoordigheid dringend op zijn eigen, kleine bezitting vereist werd. Hij zou echter zo gauw als hij kon terugkomen, teneinde zijn neef op de hoogte te brengen van de stand van zaken, voor zover deze de landbouw betraf, en de toestand van bossen en weidegronden.

De formaliteiten hadden enkel een kor-

te tijd geëist. Twaalf jaar geleden was Douglas niet zo overhaast vertrokken, of hij had alle documenten kunnen medenemen, die later voor hem van belang konden zijn: zijn geboortebewijs, zijn inschrijving op de universiteit; zijn militair zakboekje, de benen identiteitspenning; een loffelijke vermelding wegens heldhaftig gedrag gedurende de oorlog; een vestingsbewijs voor Australië was er later nog bijgekomen.

Er werden voor alle zekerheid nog enkele telegrammen gewisseld met de commandant van de afdeling « A.N.Z.A.C. S. » het Australische korps waarbij Douglas dienst had gedaan, en met de autoriteiten te Sydney, en vier dagen na zijn aankomst kon Douglas Branton die voortaan Lord Cilmount zou heten, met zijn jonge vrouw zijn intrek nemen op het eeuwenoude kasteel van zijn voorouders. Tot dat ogenblik had hij bij de vriendelijke notaris gelogeed, die hem niet wilde loslaten, ofschoon Douglas er zelf op had aangedrongen, teneinde hem geen overlast te veroorzaken zijn intrek te nemen in een van de hotels, die Holbeach rijk is.

Het hele plaatsje was het er spoedig over eens, dat de jonge landheer een zeer prettige indruk maakte, met zijn donker haar, zijn grijze ogen, en zijn licht gebruind gelaat. Hij reed uitstekend paard, hij maakte nu en dan eens een praatje met zijn pachters, hij leek eenvoudig en alles behalve trots te zijn.

Zijn vrouw zag men in die dagen weinig. Eenmaal had men haar in een prachtige, fonkelnieuwe auto door de stad zien rijden, zelf achter het stuurwiel gezeten, en met een vaart, die wees op langduri-

ge oefening.

In de ochtenduren van de vijfde dag zag men man en vrouw te paard langs de akkers rijden, waar de werkzaamheden reeds in volle gang waren, en waar het graan langzaam begon op te schieten.

Het was op diezelfde dag, dat Raffles het besluit nam, de verplichte beleefdheidsvisite te gaan afleggen in gezelschap van Brand.

Zij waren met hun auto gekomen, en een nieuwe bediende opende de zware buitendeur voor hen, liet hen binnen, en kondigde het bezoek aan.

In een der salons gelijkvloers, die van nieuwe meubelen voorzien bleek te zijn, troffen zij Douglas en zijn jonge vrouw aan, en als enige bezoeker de oude notaris.

Het kwam Raffles voor, dat zijn komst als een soort van opluchting werkte. Naar het scheen had het gesprek geen al te vlot verloop gehad. De jonge kasteelheer scheen in andere dingen belang te stellen, dan die welke de notaris interesseerden, en over de gebeurtenissen tijdens de oorlog was men reeds uitgepraat.

Douglas kwam met uitgestoken handen op Raffles toe, en riep:

— Dat is een goede gedachte van u, Lord Aberdeen, om ons te komen opzoeken. Joan, dit is Lord William Aberdeen, een onzer burens, van wie de notaris ons reeds verteld heeft. En dit is mijnheer Charles Brand, als ik mij niet vergis.

De jonge vrouw, die eveneens dadelijk was opgestaan, kwam naderbij.

Voor het eerst zag Raffles de nieuwe bewoner van het kasteel van dichtbij en in het volle licht van een schitterende lentedag.

Hij moest erkennen dat zijn gastheer knap was, met zijn lange gedaante, zijn krachtige schouders, zijn gebruid gelaat en zijn welig, glanzend zwart haar.

De ogen kon hij niet dadelijk thuis brengen, zoals men dat noemt. De kleur was ontegenzegglijk grijs, maar kon eensklaps donkerder worden, zonder aanwijsbare oorzaak.

De jonge vrouw bleek tamelijk zwijgzaam te zijn, slechts nu en dan mengde zij zich in het gesprek, dat in hoofdzaak over paarden, de aanstaande Derby, de stand van het gewas en voorvallen uit het leven van Douglas liep.

Zij was ongetwijfeld mooi, maar het was de schoonheid van een pop, koud en zielloos. De weinige woorden, die zij sprak gaven Raffles spoedig de overtuiging, dat zij of een Ierse, of een Amerikaanse was. Het bleek dat Douglas haar in Australië had leren kennen. Zij was de dochter van een der grootste ranchhouders in het district Victoria, die over meer dan tachtigduizend stuks vee beschikte.

Een enkele maal had notaris Belford een korte opmerking gemaakt en over de vader van Douglas gesproken, maar deze had dadelijk zijn wenkbrauwen gefronsd, op zijn lippen gebeten, en was onmiddellijk van onderwerp veranderd.

Het was maar al te duidelijk, dat hij nog steeds dacht aan dat afschuwelijke toneel, waarvan niemand ooit het ware had geweten, maar zijn vertrek uit het ouderlijk huis tengevolge had gehad.

In de loop van het gesprek vroeg Raffles:

— Denkt gij hier de hele zomer te blijven, mylord?

De jongeman maakte een gebaar van afkeer en antwoordde:

— Lieve hemel, neen. Ik denk er niet aan. Ik wil niet ontkennen dat het hier heel mooi is, en ik vind het een prachtige streek, werkelijk evenals mijn vrouw, maar het is tamelijk saai. Zodra hier alles geregeld is, denken wij naar Torquay of Fallmouth te gaan, een of andere mooie badplaats.

De notaris hief het hoofd op en zei, met een zweem van verwijt in zijn stem:

— Ik zou gedacht hebben, mylord, dat gij wat meer liefde zou koesteren voor de streek, waar gij toch geboren zijt; gij spreekt erover, als of gij hier als vreemde komt.

— Ik heb geen reden om er zo verzet op te zijn, notaris, en gij weet wel waarom, zei de jonge graaf kortaf. Ik blijf bij mijn plan, nog een paar maanden

maand, tot het volop zomer is, en dan gaan wij op reis, Joan en ik.

— Het is hier om dood te gaan van verveling, zei de jonge gravin met een kwijnende stem. Douglas heeft volkomen gelijk. Ik zou het hier zeker niet de gehele zomer kunnen uithouden.

— Gij hebt immers bij de « A.N.Z. A.C.S. » gediend, vroeg Raffles plotse-ling, als om een einde te maken aan een onderwerp dat de gastheer niet scheen te bevalen.

Een bediende kwam verversingen rondbrengen, waardoor het gesprek even stakte.

Raffles keek rond, en zag door een der brede, hoge deuren een stuk van het nevenvertrek, dat blijkbaar als schilderi-rijengalerij was ingericht.

Hij zag schuins langs een paar grote doeken in zwaar vergulde lijsten, die zijn aandacht trokken.

Hij zette het glas Sherry neer, stond op, en liep naar de tussendeur.

Inderdaad stond hij aan het begin van een langwerpige vertrek, dat helder ver-licht was.

Langs de ene wand, tegenover het raam, vier in getal, hingen meer dan twintig schilderijen, en het geoeffend oog van Raffles ontwaarde tussen al die portretten een zekere familiegelijkenis. Verreweg de meeste waren door grote kunstenaars geschilderd, en vertegen-woordigden een grote waarde.

Reeds de eerste Queensberry had zijn portret laten schilderen, ten voeten uit. Hij was afgebeeld in zijn wapenrusting, de stalen helm onder de arm en de vrije hand rustend op de greep van zijn ge-weldig slagzwaard. Dit schilderij dateerde van het midden der 15e eeuw en ver-volgens waren alle Queensberry's en Cil-mount's die zich naam hadden gemaakt, daar afgebeeld. De oude graaf James, die een paar jaar geleden gestorven was, was de laatste. Er waren ook eni-ge vrouwenportretten bij; de moeder van Lord Douglas echter ontbrak.

Al die mannen vielen op door het ravenzwart van hun haar, door hun grij-ze ogen, en door de edele vorm van de wat te grote neus, die getuigde van wils-kracht.

Raffles liep vol bewondering langs al-le schilderijen, en toen hij terugkwam, maakte notaris Belford juist aanstalten om afscheid te nemen.

— Wel, wat zegt gij van de schilde-rijenverzameling? Kendet gij haar niet? vroeg Douglas.

— Neen, ik had nog niet het genoegen die zaal ooit te betreden, mylord, of-schoon ik het voorrecht had, uw vader een paar malen te bezoeken.

— Dus gij hebt hem gekend? vroeg Douglas levendig.

— Slechts heel oppervlakkig. Ik kom hier maar zelden. Londen is mijn woon-plaats.

— Dan zijt gij te benijden, mylord, zei Lady Joan met een zucht. Ik verlang er naar, om ook in Londen te wonen.

— De zomers zijn er niet altijd even prettig, mylady, zei Raffles. Het is waar, dat het winterseizoen veel goed maakt. Notaris, als gij er niets op tegen hebt, zullen mijnheer Brand en ik u verge-zellen.

— Gaat gij reeds heen? vroeg Dou-glas, wat teleurgesteld, naar het scheen. Gij zijt hier nauwelijks een half uur.

— Wanneer gij het toestaat, hoop ik mijn bezoek te herhalen. Ik zou gaarne die prachtige schilderijen nog eens goed willen bestuderen. De familiegelijkenis mag opmerkelijk heten, tot in de verste eeuwen toe.

— Ik vrees dat gij u dan wat zult moeten haasten, riep Douglas uit. Want, ziet gij, ik ben voornemens, de verzame-ling van de hand te doen.

— Van de hand te doen? herhaalde Raffles vol verbazing? Dat kunt gij niet menen. Niet alleen is de verzameling uit een oogpunt van kunst bijna onbetaal-baar maar zij moet voor u ook de groot-ste waarde hebben als herinnering aan uw voorouders.

Douglas haalde de schouders op en zei:

— Misschien voel ik een beetje te mo-dern, mylord, maar ik zie dat anders in. Die schilderijen hebben mijns inziens veel meer waarde voor kunstkenner en liefhebbers van historische herinnerin-gen.

De notaris stond al bij de deur en

vroeg van daar op een toon, die Raffles niet van hem kende:

— Gaat gij mee mylord? Mag ik misschien om een plaatsje in uw auto verzoeken; ik ben te voet gekomen en voel mij wat vermoeid.

— Ik ben geheel tot uw dienst, notaris antwoordde Raffles haastig.

— Ik geloof dat die goede notaris een beetje boos op mij is, omdat ik die oude doeken wil verkopen, zei Douglas lachend, wat zou hij wel zeggen als ik hem eens vertelde, dat ik mij van het hele landgoed wil ontdoen.

De notaris werd bleek, kwam weer een stap de kamer in, en zei met een stem, die trilde van ontroering.

— Dat kan u geen ernst zijn, mylord. Mijn hemel, bedenk eens dat dit bezit al eeuwen in handen is van uw familie.

Douglas haalde nogmaals zijn schouders op en zei, de notaris de hand tot afscheid drukkend:

— Nu, wij zullen er nog wel eens over spreken. Tot ziens. En breng eens wat jongelui mee uit de omgeving.

Het afscheid was nog al kort en Raffles nam een eigenaardige indruk mee van zijn bezoek, toen hij naast de nog altijd zwijgende notaris de brede marmere trap afdaalde, en naar de garage liep, waar zijn auto stond.

Brand, die voor zulke zaken een scherp oog had, begreep reeds lang, dat de oude notaris iets op het hart had, dat hem bezwaarde, en zei dus, zodra de auto naar buiten was gereden:

— Ik zal chaufferen, waar moet ik u heenbrengen notaris?

— O, waarheen je wilt, jongeman, antwoordde de notaris onverschillig. Tenminste, als het voor u hetzelfde is, mylord, voegde hij er haastig aan toe, als om zich te verontschuldigen. Breng mij maar naar mijn huis, als dat geen omweg is.

Brand knikte, Raffles en notaris Belford stapten in en de wagen gleed bijna geruisloos over de gladde grintweg door het park en langs het hek.

Nauwelijks waren zij op de stille straatweg, of de notaris barstte uit:

— Neen, en duizend maal neen, ik begrijp er niets van. Hoe is het mogelijk,

dat een mens zo kan veranderen, als hij van knaap tot volwassen man opgroeit? Douglas was altijd trots en koppig, maar een edelman tot in de toppen van zijn vingers. Ik was er een beetje stil van, want hij was mij al dadelijk op het lijf gevallen met zijn aankondiging, dat hij de familieportretten wilde verkopen. Apropos, vindt gij dat hij op een van de Cilmounts lijkt?

— Niet bepaald treffend, maar toch voldoende, om de verwantschap te constateren, antwoordde Raffles.

— Zo, is dat uw mening, Nu, laat ik u dan zeggen, dat Douglas in die twaalf jaren wel sterk veranderd is, ook naar het uiterlijk. Maar wat zou me dat kunnen schelen, wanneer hij innerlijk maar dezelfde was gebleven. Een edelman was hij, zeg ik u, van top tot teen.

— Daarin zult gij wel gelijk hebben, zei Raffles lachend, maar bedenk eens, wat hij heeft doorgemaakt. Op zijn achttiende jaar kwam hij bij het leger, en ik kan u verzekeren, dat de loopgraven nu juist niet de aangewezen plek zijn, om fijne salonmanieren te verkrijgen. Dit geldt in nog meerdere mate voor Australië. Wie weet waar hij daar ergens gezeten heeft, na uit de dienst te zijn ontslagen?

— Dat heeft hij mij verteld, bromde de notaris. Bijna altijd in de wildernis. Daarom heeft hij ook geen van mijn advertenties gelezen, tot het toeval er een in zijn handen bracht.

— Maar dan hebt gij ook geen recht, het zo verwonderlijk te vinden, als zijn manieren niet geheel en al meer passen in het kader van een oud kasteel.

De notaris gaf niet dadelijk antwoord maar ineens viel hij uit:

— Het zou mij misschien niet eens zijn opgevallen, als hij niet dat ellendige plan had gehad, om de schilderijen te verkopen. Dat is geheel en al onbegrijpelijk. Het valt volkomen buiten zijn karakter, zoals ik dat bij de jongen heb leren kennen. En dan dat plan om de hele bezitting van de hand te doen.

— Dat was maar een grap.

— Gelooft gij dat? Daar denk ik anders over. Dit was niet mijn eerste bezoek. Ik ben er al meer geweest, al

geloof ik niet, dat zijn vrouw erg op me gesteld is. Maar ik beschouw het als mijn plicht, de jongeman op de hoogte te brengen van zijn financiële toestand. Maar als hij het waagt, het huis en het land te verkopen, dan wil ik hem niet meer kennen, dan trek ik mijn handen van hem af.

Het bleef een ogenblikje stil, en toen boog de oude notaris zich plotseling naar Raffles over, liet zijn stem dalen, en zei met een vreemde uitdrukking van woede en onrust in zijn gelaat:

— Ik zal u eens wat zeggen mylord, en ik doe dat, omdat ik u ken, en weet, wat ik aan u heb, maar zo waarachtig

als ik hier naast u zit, als ik niet zijn papieren in handen had gehad en zijn identiteitsbewijzen zelf had onderzocht, die zonder enige twijfel echt zijn, dan zou ik er aan twijfelen, of ik met de ware Douglas Branton te doen heb. Ik wil mijn hoofd opeten, als het niet waar is wat ik zeg.

Het bleef heel even stil, maar ineens klonken als een zweepslag de woorden van Brand, die nog niets gezegd had, en zich nu half omwendde:

— Mij zou het zo erg niet verwonden. Die Lord Cilmount is van natuur blond en verft zijn haar.

HOOFDSTUK III

DE BAND VAN EEN BIJBEL

Er waren een paar dagen verlopen sedert het bezoek op het kasteel.

Twee malen had Raffles in die tijd een kort bezoek gebracht bij de notaris, maar had met opzet vermeden, het onderwerp aan te roeren, dat nu zijn hele aandacht in beslag had genomen.

De brave notaris had echter volstrekt geen aansporing nodig, en begon beide keren uit zichzelf over de zaak, die de goede, oude man rust noch duur liet, en hem zelfs de slaap dreigde te ontroven, namelijk de allerzonderlingste, bijna ongelooflijke ontdekking, die door de secretaris van Lord Aberdeen was gedaan: het verbazingwekkende feit, dat Douglas zijn haar verfdde.

Maar als Raffles hoopte, dat deze bezoeken hem wat verder zouden kunnen helpen op de weg naar een oplossing van dit vreemde feit dan vergiste hij zich toch. Want Belford kon alleen maar telkens en telkens weer zijn verbazing en zijn ongelooft te kennen geven.

De papieren, die door de erfgenaam van zijn vriend James waren overgelegd, waren zonder de minste twijfel echt. Daaraan viel niet te twifelen.

Maar als Douglas blond was, dan kon hij onmogelijk Douglas zijn. Dus had hij de papieren moeten stelen. Maar waar was dan de ware erfgenaam? Wat was er met hem gebeurd? Hij had toch moeten merken, dat hem zijn kostbare papieren ontstolen waren. En hij had dan toch dadelijk moeten begrijpen, dat er van die stukken misbruik zou worden gemaakt.

Hoe kwam het dan, dat hij niet aanstonds had gereageerd?

Wat had hem dit kunnen beletten?

Was hij zelf dan geheel onkundig gebleven van de dood van zijn vader?

Of was ook hij dood, vermoord misschien?

Over dit alles praatte notaris Belford, terwijl Raffles zwijgend toelisterde, als een belangstellend toehoorder, maar die zelf met de zaak niets uitstaande heeft.

Dit echter kwam vast te staan: Douglas had zwart haar, en deze man, de nieuwe bewoner van het oude slot, wie hij dan ook zijn mocht, was van nature blond. Raffles had dit zelf reeds opgemerkt, dezelfde dag, toen Brand zijn opmerking had gemaakt.

Het was bijna onzichtbaar, tenzij men vlak bij hem kwam staan, goed lette op de haarwortels. De volgende dag was het geheel verdwenen; het kleurmiddel was toen zeker opnieuw toegepast.

De notaris had gezegd, voor zich uitstarend:

— Wat moet er nu gedaan worden? Hoe valt het te bewijzen, dat hier een afschuwelijk bedrog heeft plaats gehad? Want dat moet het geval zijn, ik kan er, helaas, niet aan twifelen. Alles wijst in die richting. Veel zaken, die mij onverklaarbaar zijn gebleven, worden daardoor duidelijk. Daar was in de eerste plaats de geringe gelijkenis met zijn voorouders.

— Er is een kleine overeenkomst, was Raffles hem in de rede gevallen.

— Een zeer kleine, was de notaris opgewonden voortgegaan. Wie weet hebben wij hier met een verre neef te doen, van wie nooit iemand gehoord heeft. Maar ik ga verder. Die waanzinnige plannen om de prachtige familieschilderijen te ver-

kopen, worden nu ook verklaard. Hij wil natuurlijk voorkomen, dat men telkens opnieuw die geringe gelijkenis opmerkt tussen hemzelf en zijn voorouders. Dan die haast om het hele landgoed te verkopen, en zich ergens anders te gaan vestigen.

— Dat is inderdaad vreemd, had Raffles moeten toegeven.

— Vreemd? Noemt u het vreemd? Dat is een veel te zachte uitdrukking. Ik noem het volkomen onbegrijpelijk. Maar als hij een bedrieger is, dan wordt het duidelijk: hij wil zich zo gauw mogelijk met het geërfd vermogen uit de voeten maken. En dan zijn vrouw, als zij inderdaad zijn vrouw is. Die is mij van het eerste ogenblik niet bevallen, met haar poppengezicht, haar geverfde lippen en haar hardblauwe ogen. Maar de hemel mag weten wat er nu verder gedaan moet worden.

Raffles had de oude notaris de raad gegeven, de zaak voorlopig te laten rusten, totdat er zich iets zou voordoen, waardoor men de bedrieger met kans van slagen zou kunnen ontmaskeren.

Immers, dat was voor het ogenblik zeer moeilijk.

Aan de echtheid van de papieren viel niet te twifelen, en hij had ze in zijn bezit gehad.

Het zou moeilijk gaan, iemand te laten arresteren, alleen omdat zijn haar van kleur veranderd scheen te zijn.

Raffles echter had zich voorgenomen de zaak aanstonds grondig te onderzoeken, en, als hij daartoe in staat was, indien het nog niet te laat moest worden genoemd, de echte Douglas Branton zijn hulp aan te bieden en te trachten hem in het bezit van zijn rechten te stellen.

Zo bezocht hij dus, volgens zijn belofte, slechts weinige dagen later, opnieuw het oude kasteel, en werd door de heer des huizes ontvangen, zoal niet met grote hartelijkheid, dan toch met de beleefdheid, die men aan 'n adellijke buurman verschuldigd is.

Ditmaal bezichtigden Raffles en Brand tezamen de fraaie verzameling schilderijen.

Douglas scheen een weinig ongeduldig

te zijn, raadpleegde zonder zich te generen, een paar malen zijn horloge, en zei tenslotte, op de drempel staande van de deur, die naar de welvoorzien bibliothek voerde:

— Acht gij het een grote onhoffelijkheid van mij, mylord, als ik u verzoek, mij thans voor een uurtje te verontschuldigen? Ik heb een zeer dringende afspraak, die ik niet gaarne zou willen missen.

— Maar dan gaan wij onmiddellijk heen, zei Raffles. Wij willen u geen ogenblik derangeren, mylord.

— Volstrekt niet, wierp Lord Oilmount tegen. Ik weet dat gij zeer veel belang stelt in oude boeken, en gij vindt er hier te kust en te keur. Hele kasten vol. Eerste uitgaven, zeldzame folianten, ja zelfs incunabelen en gecaligrafeerde gebedenboeken, door monniken vervaardigd, en die ik weet niet hoeveel geld waard moeten zijn. Snuffel er gerust in, en doe of gij thuis waart. Ik zal een bediende sturen met een glas goede, Hollandse jenever, of met Schotse wiskey, al naar gij verkiest. Binnen een uur ben ik terug; dan laat ik U de stallen zien, die ik voor een deel heb laten verbouwen, en gij vertelt mij meteen maar eens wat deze oude rommel volgens u waard is.

Brand had, terwijl Lord Oilmount met Raffles sprak, de jongeman een paar malen van terzijde aangezien.

Douglas zou nooit op die wijze gesproken hebben over die prachtige verzameling oude boeken, kostbare prenten en houtsneden, die daar in die fraaie gebeeldhouwde, met eikenhout beschoten wanden bijeen waren gebracht, in de loop van vele eeuwen.

Wat Raffles betreft, hij nam onmiddellijk het aanbod aan. Hij dacht er zelfs niet aan, het af te slaan.

Hij was inderdaad 'n groot liefhebber van oude, zeldzame boeken, en hij wist, dat hij hier prachtige exemplaren zou vinden.

Hij zei dus:

— Wanneer gij ons dat toestaat, mylord, zullen mijnheer Brand en ik gaarne gebruik maken van uw aanbod.

— Tot straks dan, en amuseer u! riep

Douglas op spottende toon, het vertrek verlatende, en de twee vrienden alleen latend.

De bibliotheek was een van de oudste vertrekken in dit gedeelte van het huis. Om drie van de wanden liep een soort gaanderij, welke men kon bereiken langs een trap van acht treden, en langs die estrade waren de zware, prachtig gebeeldhouwde kasten gerangschikt, vol oude en nieuwe boeken. Er moesten daar op zijn minst wel enige duizende delen bijeen zijn.

Over de estrade liep een soort smalspoor, waarin een trap op rolletjes paste, zodat men heel gemakkelijk tot zelfs de bovenste planken van de kasten kon bereiken, die voor het merendeel slechts door gordijnen waren afgesloten.

Maar enkele zeer kostbare boeken waren achter deuren van glas weggeborgen.

In het midden van het ruime vertrek stond een zware tafel, beladen met papieren, en daarachter een hoge armstoel.

Raffles wist, dat in die stoel jarenlang de oude bibliothecaris had gezeten, die een paar maanden voor de oude graaf was gestorven, en niet door een ander was vervangen. Er was zelfs niets veranderd, en het leek wel alsof het grote register opengeslagen lag op de laatste bladzijde, die hij beschreven had.

Raffles wist dat er van de hand van die bibliothecaris een paar zeer goede geschriften waren verschenen, die handelden over boeken, behorende tot de verzameling van «De Zilverbeuken».

Hij trad op de tafel toe.

Daar lagen zij, die fraai geïllustreerde werkjes. Hij nam er een van op en bladerde er even in.

Toen liet hij zijn blikken dwalen over de langwerpige bakken, waarin de kaarten waren gerangschikt, van het naamregister.

Hij nam een dik boek op, dat een catalogus bleek te zijn, en begon er in te lezen, terwijl Brand reeds nieuwsgierig rondkeek, en het trapje naar de estrade beklommen had.

Een kreet van verrassing van Brand deed Raffles van zijn lectuur opzien.

— Heb je iets bijzonders ontdekt, vroeg Raffles lachend, opziende naar

Brand, die voor een gesloten kast stond, en door de ruit naar binnen keek.

— Dat zou ik menen. Een bijbel uit het jaar 1540. Een der eerste die gedrukt werden. Het is de beroemde foliant Wakefield.

— Geïllustreerd? vroeg Raffles vol spanning.

— Dat kan ik aan de buitenkant niet zien. Alleen het jaartal en de naam van de drukker staan erop.

— Is de kast gesloten?

— De sleutel steekt op het slot.

Raffles wierp de catalogus neer en liep snel de eikenhouten trap naar de estrade op.

Het volgende ogenblik stond hij naast Brand, opende de glazen deur en nam heel voorzichtig de oude bijbel van zijn plaats.

Het boek was gebonden in zwart leder, dat echter door de tand des tijds vrij ernstig geleden had, hoofdzakelijk door vocht en insecten.

Het was gedrukt met prachtige grote letters, zoals ze gebruikt werden voor belangrijke drukwerken in de tijd, toen de boekdrukkunst nog in de windselen lag.

Het bevatte een aantal houtsneden, en Raffles zag aanstonds, dat hij een zeer zeldzaam boek in de handen hield, dat nog geheel gaaf was, op de band na, waarvan het perkament aan de binnenkant hier en daar begon los te raken.

De beide vrienden bekeken het prachtige boek gedurende enige tijd vol aandacht en toen gebeurde er het ongeluk mee, dat zulke zonderlinge onverwachte gevolgen zou hebben.

De bijbel had recht overeind op een plank gestaan met het titelblad naar voren gericht. Brand wilde het juist op dezelfde wijze weer wegzetten, maar het boek gleed van de gladde plank, en viel met een zware slag, voor Brand het had kunnen grijpen, op de vloer.

De jonge man slaakte een kreet van schrik, en bukte zich, om de bijbel op te rapen. Deze was tamelijk ongelukkig te landgekomen en de hand had over een gedeelte losgelaten.

— Dat was heel onhandig van mij, beschuldigde Brand zich, terwijl hij tracht-

te, de verbogen rand weer recht te krijgen. Ik wist niet dat deze planken zo glad waren, maar stil eens, wat is dat?

Tussen het perkament waarmee de lederen band aan de binnenkant was bezet, in die band zelf bevond zich een open vakje, en daaruit kwam nu een stukje papier te voorschijn gluren, dat er blijkbaar niet behoorde.

Brand trok er voorzichtig aan, en hield toen een in vieren gevouwen vel perkament in de hand, dat blijkbaar van een andere kleur en samenstelling was dan dat, waarmee de band van binnen beplakt was.

Hij vouwde het open, liet er haastig zijn blikken over gaan, en stak het toen verbluft aan Raffles toe met de woorden:

— Ik begrijp er niets van. Ten eerste is het oud Engels, en ten tweede is de inhoud een raadsel voor mij.

Raffles had het kleine stukje papier van hem overgenomen, waarop de letters nog heel duidelijk zichtbaar waren, die blijkbaar geschreven of liever getekend waren, door iemand, die de schrijfkunst goed meester was, iets bijzonder in de middeleeuwen, en zelfs onder de edellieden.

Raffles bestudeerde het perkament korte tijd, en zei toen:

— Dit papier is zeker wel een eeuw ouder dan dat, waarmee de bijbel beplakt is. Ook de spelling is niet van 1540, maar zeker van bijna een eeuw vroeger. Maar wat staat er? Wat heeft het te beduiden?

— Kun je niet lezen wat er staat?

— Op het eerste gezicht, leek het nergens op, maar nu wel. Luister maar eens.

Raffles liet nog even zijn blikken over het papier gaan en las toen voor:

« Indien de kemel zich bevindt voor het oog van de naald, vier schreden links en aldus naar achteren. De roos zal het uitwijzen ».

Raffles liet het perkament zakken, en keek lachend naar Brand, die hem vragend aanstaarde, en tenslotte la-

shend uitriep:

— Wat is dat voor een kinderachtig gewauwel?

— Ik geloof niet dat het een grap is, Charles, zei Raffles ernstig. Onze voorouders deden zo iets niet. En zeker niet met boeken als de bijbel. Neen, ik ben er van overtuigd dat die schuilplaats tussen de band van het oude boek werd uitgezocht om iets van belang te verbergen.

— Maar het heeft geen zin hoegenaamd, riep Brand op een toon van wanhoop. Wat moet die kameel voor het oog van de naald? Welke roos is bedoeld? En wat zal zij uitwijzen?

— Ja, op die vragen is niet zo direct te antwoorden, antwoordde Raffles peinzend, terwijl hij nogmaals het stukje perkament bekeek. De uitdrukking « Eer zal de kemel gaan door het oog van de naald, dan dat een onrechtvaardige zal binnen gaan in het koninkrijk der hemelen » is zeer bekend, en ontleend aan de Bergrede. Hier echter is er geen sprake van « doorgaan », maar van « zich bevinden voor » het oog van de naald. Wij weten nu wel, dat men dat niet letterlijk mag opnemen. Schriftgeleerden hebben uitgemaakt, dat er zich in het begin van de christelijke jaartelling in de ringmuur rondom Jerusalem een kleine poort bevond, die in vorm geleek op het ovale oog in een naald, en daarnaar genoemd was. De kamelen, die onder de gewone poorten doorkonden, moesten onverbiddelijk blijven staan voor die kleine, ovale deur.

— Dat alles weet ik, Edward, maar je vergist je, als je gelooft, dat dit voor mij de zaak duidelijker maakt, zei Brand hoofdschuddend.

Raffles had het perkament opgevouwen en in zijn zak gestoken. Toen zei hij nadenkend:

— Er valt niet aan te twijfelen, of wij hebben hier te doen met een soort mededeling, die overdrachtelijk gesteld is, teneinde de ware bedoeling niet al te spoedig te laten wijzen. Er moest dus iets geheim gehouden worden, dat alleen voor ingewijden onthuld mocht worden.

De betekenis van die mededeling was alleen duidelijk voor degenen, die wisten wat er met die kameel of kameel en met dat naaldooch bedoeld werden. Ik kan er niet aan twifelen, Charles of die twee dingen hebben een bijzondere betekenis. Het is nu maar de vraag, te ontdekken, wat die betekenis kan zijn.

Hij stond nog een ogenblik in gedachten verdiept, hief toen met een ruk het hoofd op, en zijn grijze ogen schitterden, toen hij opgewekt uitriep.

— Dat is iets naar mijn aard, amico om eens grondig te onderzoeken. Je weet hoe ik van zulke geheimzinnige waarschuwingen en wenken houd.

HOOFDSTUK IV

HET OOG VAN DE NAALD

Brand was dadelijk een en al aandacht en geestdrift.

Hij had de kastdeur gesloten, en de beide vrienden waren de trap al afgedaald, en naar de tafel in het midden gegaan, toen een zwijgende bediende binnentrad met een blad verversingen, die hij op een kleine zijtafel plaatste, om even zwijgend weer heen te gaan.

Het was een oud man, vergrijsd in de dienst van de overleden slotheer, gebogen, en met een gezicht vol groeven.

— De oude Brik schijnt niet erg in z'n humeur te zijn zei Raffles, toen de deur weer dicht was.

— Er valt mij iets in, Edward, zei Brand. Als wij hem eens vroegen, of hij hier op het landgoed misschien wel eens over die kameel heeft horen spreken?

— In geen geval, zei Raffles haastig. Dat zou misschien verraden, dat wij aan het snuffelen geweest zijn, en dat heb ik liever niet want niemand kan zeggen, waartoe dit alles nog leidt. Mij dunkt, dat het ons al zeer moet tegenlopen, wanneer wij in deze verzameling boeken volstrekt geen aanwijzing kunnen vinden.

— Mijn hemel, in enige duizende delen, riep Brand verschrikt uit.

— Dat behoeft ons niet af te schrikken, amice, want er is een catalogus. Zelfs in twee delen. Wij zullen er ieder een nemen. Zoek vooral naar plattegronden en tekeningen van het huis.

— Waarom? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat dit slot vroeger een ware burcht is geweest, amice, met wallen en bastions, waarvan er zelfs nog enkele

te bewaard zijn, en omdat men in de middeleeuwen vaak de naam van een of ander dier placht te geven aan een uitvalspoort, een bastion of een hoektoren.

Brand staarde Raffles een oogenblik vol verwondering aan en zette zich toen in een stoel, trok het eerste deel van de catalogus naar zich toe en begon ijverig te bladeren.

Maar hij was er nog geen vijf minuten mee bezig, of hij zag dat Raffles opstond, met zijn eigen deel in de hand, het trapje beklom, langzaam langs de kasten liep, de nummers op de planken bekeek, tenslotte een gordijn terzijde schoof, en een grote portefeuille uit de kast nam, uit dik carton vervaardigd, en met groen band dicht gestrikt.

Hij kwam daarmede de trap af, legde de portefeuille op de tafel en knoopte de banden los.

Er bleken zich niets anders dan fraai getekende, zeer oude prenten in te bevinden, alleen betrekking hebbende op « De Zilverbeuken ».

Raffles zocht even, haalde er een vergelde prent uit, hief die voor zijn ogen, legde ze toen voor Brand neer en zei glimlachend, met de vingerwijzend naar een plek op de plaat, die de plattegrond van een versterkt slot voorstelde:

— De kemel.

Brand boog zich over de plaat heen.

Zij was vervaardigd in het jaar 1620, en vertoonde dat eigenaardige, overdreven perspectief, zoals men dat op vele prenten van steden en forten uit die tijd aantreft.

— Dit was dus het slot van de Cilmounts, zoals het er in die tijd uitzag. Er was toen nog een brede slotgracht,

en een vestingmuur omgaf het gehele bezit.

Daar waren de zes machtige torens van welke tranen men de omgeving mijlen ver in het rond kon overzien, de bastions, de muren met hun kantelen en schietgaten, de twee zware poorten in het Noorden en het Zuiden, met dat alles beide zware ophaalbruggen en de twee kleinere, in het Oosten en het Westen.

Van dat alles was nog maar heel weinig over, met uitzondering van een vrij groot stuk van de buitenmuur van een der bastions en een fragment van een hoektoren. Dat alles was nu met mos begroeid, en alleen nog maar belangwekkend als bouwval.

Toen Brand zich nog wat dichtër over de prent heenboog, zag hij dat alle hoektorens en de beide hoofdpoorten een naam hadden.

De linkse in het Noorden droeg zeer duidelijk zichtbaar het bijschrift «The Camel».

In het gelaat van Brand steeg een blos op van opwinding en blijdschap, toen hij zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Dat heb je buitengewoon vlug ontdekt. Ik maak je mijn compliment. Nu moeten wij nog zoeken naar het oog van de naald.

— Inderdaad Charles, maar dat zullen wij niet in deze catalogus doen, maar liever daar buiten. Mij dunkt dat dit vlugger zal gaan.

De twee vrienden ruimden alles op wat zij gebruikt hadden, dronken een half glas Sherry namen hun hoed en verlieten het huis aan de voorzijde.

Het was stil in het grote park, dat zich nu voor hen uitstreekte en het eerste waarop hun blik viel was een zeer oud gedeelte van de voormalige ringmuur, dat men had laten staan, omdat het een aardig onderdeel vormde van een rots-tuin. Alles was nu met klimop en mos bedekt, maar de vorm was toch nog duidelijk zichtbaar.

Dit brok muur, niet minder dan twee meter dik, bevond zich op minstens vijf minuten gaans van het huis.

Goed naar alle kanten uitkijkend, lie-

pen de twee vrienden om het huis heen, steeds verder, zonder zich te overhaasten, totdat zij de achterzijde bereikten, waar zich de moestuin bevond, overgaande in het park, maar waar zich ook gedeelten bevonden van het oude slot, zoals dat er in de middeleeuwen had uitgezien.

Brand, die vlug een schetsje had gemaakt van de plattegrond, en dat nu en dan bekeek, wees plotseling voor zich uit, en zei met gedempte stem, alsof hij vreesde, gehoord te worden:

— De kameel.

Waar Brand naar wees, was het overschot van een der zware hoektorens met een deel van de aangrenzende muur er nog aan vast. Thans bevond zich deze bouwval als het ware midden in het park, en was omgeven door laag geboomte.

Maar het was toch niet zo aan het oog onttrokken, of men kon duidelijk de eigenaardige vorm zien van de toren, die als het ware twee hulten vertoonde, wel een weinig gelijkend op de rug van een kameel.

Raffles glimlachte, en zei slechts:

— Nu is tenminste al een deel van het raadsel opgelost. En de naald kan, dunkt mij, niet ver zijn.

— Zouden wij die niet buiten de oude ringmuur moeten zoeken?

— Ik geloof eerder 't tegendeel, amice. Er zijn maar twee mogelijkheden. De naald is een rots, ofwel zij is een bouwwerk, door mensen gemaakt. Indien het eerste het geval was, zou de vorm dan toch enige overeenstemming moeten hebben met het genoemde naalwerktuig, en we hoeven dus niet verder in die richting te zoeken, want rotsen van die vorm zul je hier niet vinden. Blijft dus over een bouwwerk, door mensenhanden gemaakt, en als ik mij niet vergis, dan hebben wij het daar al voor ogen.

Raffles wees naar een alleenstaande toren, een van de soort, die door de Italianen Campanile wordt genoemd, en waarvan men een wereldberoemd voorbeeld kan vinden in de scheve toren van Pisa.

Het doel van de toren was niet recht duidelijk. Hij behoorde tot geen enkel gebouw, en stond geheel afzonderlijk

midden op een soort paddoek.

Hoe dan ook, de toren verhief zich nu tot een hoogte van omstreeks veertien meter, van onder naar boven versmald, en met slechts enkele vensters.

— Zeer waarschijnlijk was er vroeger, geheel boven aan, een luidklok geweest, hetgeen duidelijk bleek uit de zware dwarsbalk. Die men nu nog daar boven kon zien, en waaraan vroeger zeker een klok had gehangen.

— Toen zij naderbij kwamen bemerkten de vrienden, dat zij zich niet konden vergissen en hier inderdaad te doen hadden met een reusachtige naald, want daarboven bevond zich een galmgat van een ovale vorm, dat veel geleek op een naaldooog.

— Brand bewonderde enige tijd 't fraaie bouwsel, dat op zijn minst vier eeuwen oud moest zijn, liep er om heen, en zei tenslotte op een toon van teleurstelling:

— Ik kan niet zeggen, dat dit ons veel verder brengt.

— Het is zo helder als glas, Charles, zei Raffles glimlachend. In het document wordt een plaats aangeduid, waar men zich moet opstellen, om die oude hoektoren juist voor dat galmgat daarboven in het oog te krijgen. Het is duidelijk dat dit maar in enkele gevallen mogelijk is.

— Het is in geen enkel geval mogelijk, Edward, riep Brand uit. Want het bastion ligt veel lager dan dat toren gat.

— Tenminste wanneer men op de begane grond blijft staan, ging Raffles onverstoorbaar voort. Maar ga nu eens met je rug naar de toren staan, zodat je wanneer je het hoofd omwendt, het bastion, de kameel geheten, niet meer kunt zien.

— Wat zie je dan als je recht voor je uitkijkt?

— Wel, ik zie een groot gedeelte van het oude slot, waarschijnlijk het oudste stuk, dat er van over is.

— Maar als je er kaarsrecht op toeliep, waar zou je dan uitkomen?

— Aan de voet van een geweldige, ronde uitbouw.

— Wat is daar boven?

— Een soort terras, omgeven door

een balustrade van marmer.

— Welnu, op dat terras moeten wij zijn, zei Raffles met overtuiging.

De ogen van Brand begonnen te schitteren, en hij fluisterde opgewonden:

— Je hebt gelijk. Als men daar boven staat, moet men, door de beide galmgaten heen, vroeg of laat de kameel kunnen zien. Men heeft hem dan, zoals in het document staat aangeduid, « voor het oog van de naald staan » Maar hoe komen wij daarboven?

— Ik denk dat niets gemakkelijker is, amice, zei Raffles, die even had rondgekeken.

Daar aan de voet van de uitbouw zie ik een deur, die zal niet moeilijk te openen zijn, dunkt mij.

Maar daarin vergiste Raffles zich toch. De deur was oud, maar nog heel sterk, zij had een deugdelijk slot, en dat was blijkbaar gesloten met een even deugdelijke sleutel.

Raffles keek even aandachtig om zich heen, en zag toen dat de plek volkomen verlaten en eenzaam was, en dat men hem daar uit geen enkel raam aan de achterzijde kon zien. Hij haalde een klein bosje lopers voor de dag, en met een daarvan had hij binnen enkele minuten het slot geopend.

— Later kunnen wij, als het nodig is, altijd wel zeggen, dat wij de deur open hebben gevonden, zei hij onverschillig.

— Maar het is intussen tamelijk laat geworden, Edward, zou Cilmount of wie hij dan anders zijn mag, nog niet zijn teruggekeerd?

— Wat doet het er toe? zei Raffles schouderophalend. Hij zal ons zeker niet missen. Vooruit, laten wij binnengaan.

De twee vrienden stonden nu in een kille, halfduistere, vochtige kamer van een ronde vorm, hoog van zolderin en slechts verlicht door nauwe gaten in de dikke muur. Zodra hun ogen aan dit schemerachtig licht gewend waren, zagen zij in een hoek een wenteltrap, die in een halve spiraal naar boven voerde, de buitenmuur volgend.

Daarboven was een soort portaal, op pilaren rustend, die tot aan de vloer reikten, en dat afgesloten was door een deur, die men echter aanstonds kon ope-

nen.

Een tweede ruimte al even kil, somber en koud als het lagere, maar wat beter verlicht, daar de vensterspletten hier wat breder waren.

Toch was het duidelijk dat beide vertrekken vroeger bewoond waren geweest, want er bevonden zich hier zowel als beneden grote haardsteden in het midden van de vlakke muur, tegenover de reusachtige cirkel van de buitenwand.

Vlak bij de haard sprong de muur een weinig terug en bood aldus plaats voor een smalle eikenhouten trap, zwart van ouderdom, en die naar het terras bleek te voeren.

Bijna voor zij het wisten, stonden zij, na een laatste deur te hebben geopend, buiten in de frisse bries, die inmiddels was opgestoken.

Achter hen liep de muur nog een weinig hoger, maar van voren en terzijde breidde zich de halve cirkel uit van de marmeren ballustrade, en zij konden een groot gedeelte van het ganse graafschap overzien, daar de lucht bijzonder helder was, en hun standplaats hoog.

Maar niet daarop letten zij het eerst. Zij gingen een weinig naar voren, totdat zij de galmgaten van de toren in het oog kregen en zochten toen naar het bastion de Kameel.

En nu bleek, hoe schrander bedacht de aanwijzing was op het vergeelde stukje perkament. Want inderdaad kon men slechts op een enkele plaats het bastion juist voor het galmgat krijgen. Deed men slechts een enkele stap links of rechts, dan vielen de beide «bulten» klein door de afstand, aanstonds buiten het ovaal.

Raffles koos het juiste standpunt, haalde het stukje perkament te voorschijn en las half binnensmonds:

« Vier schreden links en aldus naar achteren ».

Hij deed vier stappen naar links, en toen hij ook nog vier naar achteren had gedaan, stond hij met de rug bijna tegen de lage muur, die zich nog ongeveer twee meter boven het terras verhief, en het afsloot. Want daarboven was het spits, met grijze latten be-

klede dak, rond van vorm en bekroond met een weerhaan.

Raffles draaide zich op dezelfde plek staande om, terwijl Brand met de grootste aandacht toekeek. De muur bleek, tot op een meter hoogte ongeveer, versierd te zijn met allerlei loofwerk, bloemen en planten motieven, in marmer uitgehouwen.

Raffles bukte zich iets, bekeek het beeldhouwwerk aandachtig, en keek toen met een glimlach naar Brand op, terwijl hij zei:

— Die bloemmotieven zijn zeer fraai gebeeldhouwd, waar houdt je het voor?

— Wel, ik zou zeggen, dat het tulpen of lelies moeten voorstellen, antwoordde Brand. In ieder geval zijn het zeker geen rozen.

— Dat zijn het ook niet, op deze ene bloem na. Kijk maar, dit is beslist een roos.

Raffles drukte op de marmeren bloem, drukte nog eens, nu wat krachtiger, een knarsend geluid liet zich horen, en plotseling draaide een klein gedeelte van de marmeren plaat waarmee de muur bekleed was, als een deurtje naar buiten.

Brand had een kreet van verrassing geslaakt, maar Raffles zei eenvoudig:

— Dat was 't dus. Een geheime sluipweg. Heb je lust om eens te onderzoeken, waarheen die voert, Charles?

— Ik verlang niets liever, luidde het antwoord, maar zijn wij niet een weinig onbescheiden?

— Als het iemand anders gegolden had, amice, zou ik de beleefdheid wel in acht hebben genomen, maar nu er zulk een zware verdenking tegen de tegenwoordige bewoner van het slot is gezeten, nu aarzel ik geen ogenblik. Heb je je zaklantaarn misschien bij je?

— Dat niet, maar wel een pasge vulde sigarettenaansteker.

— Wel, dat is ruimschoots voldoende, dunkt mij. Wees jij dan maar de lichtende ster, die mij voorafgaat.

Voorzichtig stapte Brand in gebukte houding door het lage, smalle deurtje, en Raffles, die hem volgde, trok het achter zich dicht.

Het kleine vlammetje van de aansteker was geen overbodige weelde, want het was stikdonker in de nauwe gang, waarin zij zich thans bevonden, en waar een benauwde, mufte lucht hing.

De hoogte echter nam gaande weg toe, want de vloer bleek omlaag te hellen, terwijl de zoldering op dezelfde hoogte bleef.

Maar ook dit duurde niet lang, want eensklaps stonden zij voor een stenen trap, die naar omlaag voerde.

Blijkbaar was ook deze in de dikte van de zware muur uitgespaard, want ook hier konden zij onmogelijk naast elkaar gaan.

Zich aan de wand steunend, daalden de twee vrienden voorzichtig die trap af.

Zij bleven een ogenblik staan, en liepen toen behoedzaam weer verder, totdat Raffles plotseling stil stond.

Zijn scherp gehoor had een gerucht opgevangen, dat klonk als het geluid van menselijke stemmen.

Heel voorzichtig gleed zijn rechterhand langs de muur en hij fluisterde Brand toe :

— Ik geloof dat wij hier weer in de bewoonde wereld zijn aangeland. Hoor je niets?

De jonge man luisterde even aandachtig en antwoordde toen:

— Men zou zeggen, mensenstemmen. Er wordt hier ergens in de buurt een gesprek gevoerd.

— Stil eens, het lijkt wel de stem van Douglas te zijn. Geef eens hier die aansteker.

Raffles nam het kleine, nikkelene voorwerp in de linkerhand, en liet het langs de muur gaan, waarlangs zijn rechter bleef voorttasten.

Na enkele ogenblikken fluisterde hij:

— Hier is een deur, kijk maar, je kunt duidelijk de reet zien, en hier is een soort knop.

— Doe je haar niet open? vroeg Brand even zacht.

— Ik zal mij er wel voor wachten. Want dan zouden wij neus aan neus staan met de slotbewoner. Neen ik geloof dat ik iets beters weet.

Tot verbazing van Brand blies Raffles het vlammetje uit. De beide vrienden stonden nu in een tastbare duisternis, maar langzamerhand onderscheidde Brand afstekend tegen al dat zwart, een soort schemerachtig vierkant van licht.

Heel zacht hoorde hij iets knarsen, een der lichtstrepen werd langzamerhand groter, tot deze bijna een centimeter breed en twee decimeters lang was, en een ogenblik daarna zagen de twee mannen een groot gedeelte van een vertrek, dat zij nog niet kenden. Zij zagen Douglas en zijn vrouw, en zij hoorden hem spottend zeggen:

— Je dringt er maar voortdurend op aan dat ik met je zal trouwen, maar je moet toegeven, dat je mij dat niet gemakkelijk maakt door je gedrag.

HOOFDSTUK V

HET GESPREK IN DE GOBELINKAMER

De twee vrienden hielden zich natuurlijk doodstil.

Door over elkanders hoofd heen te kijken, konden zij beiden duidelijk zien, wat er in het vertrek voorviel.

Douglas was blijkbaar zoëven teruggekeerd, want hij had zijn hoed nog op, en ook Lady Joan scheen zoëven teruggekomen van een autotocht, want zij rukte ongeduldig en blijkbaar zeer boos, aan de handschoenen met lange kappen, die zij droeg.

Zij was bleek van woede, en haar stem had een scherpe klank, toen zij, geprikkeld door zijn woorden, ten antwoord gaf:

— Je gelooft toch zeker niet, dat ik nog langer genoeg zal nemen met je weigering?

— Ik geloof integendeel, liefje, dat je er genoeg mee zult moeten nemen, zolang ik dat verkies, antwoordde Douglas op dezelfde spottende toon. Waarom toch zo aan te dringen op een huwelijk?

— Omdat ik zekerheid wil hebben. Omdat ik niet afhankelijk wil zijn van jou luimen. Omdat ik mijn aandeel in de buit wil hebben.

— Maar die heb je. Leid je soms geen leventje als een prinses? Wordt je niet op je wenken bediend?

— Het mocht wat, riep de vrouw op schampere toon. Ik weet niet waaraan het ligt, maar die oude bedienden kijken mij aan, alsof ik een wild beest ben.

— Misschien waarschuwt hun instinkt hen wel, zei Douglas sarcastisch. Die mensen zijn vaak erg scherpzinnig in het onderscheiden van echt en vals.

— En dat zeg jij zo rustig? Ben je

dan zo zeker van je zelf?

— Volkomen, antwoordde Douglas bedaard. Ik heb alle troeven in handen, vergeet dat niet.

— Zou je dat denken? Heb je er dan nooit aan gedacht, dat ik de hele grap, als je blijft weigeren om me te trouwen, wel eens bekend zou kunnen maken?

Er verliep enige tijd voor er antwoord kwam.

Douglas was uit het gezichtsveld der beide luisteraars verdwenen.

Blijkbaar was hij ergens bezig, een sigaret aan te steken, want zijn stem klonk een beetje onduidelijk, als van iemand die iets tussen de lippen heeft, toen hij eindelijk vroeg, met iets van dreiging in zijn stem:

— Wat weet je dan eigenlijk? Wat zou je kunnen verklappen?

— Een zonderlinge vraag. Ik weet alles. Ik zou kunnen verklappen, dat jij Douglas Cilmount niet bent en alleen maar een gemene bedrieger.

— Dat klinkt heel mooi, maar je bewijzen? Ben je er bij geweest, toen ik de papieren die blinde ezels afnam? Weet je waar hij nu is?

— Of ik het weet? In Brisbane, sardes zij hem.

— Brisbane is erg groot, zei hij kalm. Het is trouwens de vraag of hij nog leeft en veronderstel dat zij hem vonden, wat zou hij kunnen bewijzen? Ik heb hem volstrekt niets gelaten, dat hem in staat zou kunnen stellen, zijn rechten te doen gelden. Hij is een bedelaar, en nog wel een blinde. Kom, kom, meisje lief, niemand zou je immers geloven. En daarenboven, je zult toch niet

zo dwaas zijn de kip te slachten die de gouden eieren legt?

— Als je mij tenminste niet tart, en nu eindelijk je belofte houdt, drong de vrouw aan.

— Maar dat kan ik nu nog niet; gebruik toch je verstand. Ik kan nu toch onmogelijk nog eens met je in het huwelijk treden, nu het heet, dat je mijn vrouw bent?

— Trouw dan met mij in een andere stad.

— En onder welke naam zou ik dat moeten doen?

— Natuurlijk onder de naam van Lord Cilmount.

— Zo... zo... En als de zaak dan naderhand eens uitkomt. Geloof je soms dat een huwelijk waarde zou hebben, dat onder een valse naam wordt gesloten.

— Die risico neem ik graag op me, Beweerde Joan. Als ik eenmaal Lady Cilmount ben, dan zal ik zelf wel zorgen, dat niemand het bedrog te weten komt. Ik heb er dan zelf belang bij, het geheim te bewaren.

Douglas was weer te voorschijn getreden, uit dat gedeelte van de kamer, dat voor Raffles en Brand onzichtbaar was gebleven.

Hij rookte inderdaad een sigaret.

Zijn gezicht was bleek en stond strak, en er lag een boosaardige uitdrukking in zijn donkere ogen, toen hij haar toebeet:

— Praat geen onzin. Je weet niet wat je zegt. Het geslacht van de Cilmounts is in geheel Engeland bekend. Je gaat hier voor mijn vrouw door. En zelfs in het kleinste plaatsje van Engeland zou de ambtenaar van de burgerlijke stand zich afvragen, wat de man bezielt, die al getrouwd is, om het nog eens dunnetjes over te doen. En houd nu alsjeblieft op met je geleuter, want je zou mij mijn geduld laten verliezen.

— Ik waarschuw je, want je weet nog niet waartoe ik in staat ben, riposteerde de vrouw. Je wilt hier nu alles verkopen en met het geld op de loop gaan, en me ergens in een hotelkamer alleen achterlaten, zei zij. Hoe kom ik dan aan mijn recht?

— Je hebt geen recht, zei de man

koeltjes. Als het je niet bevalt, hoepel dan maar op. Ik zal mij als een gentleman tegenover je gedragen, maar pas op Joan, bega geen onvoorzichtigheden, en bedenkt, dat mijn arm zeer lang is en ver reikt. Maar waarom zouden we ruzie maken? Waarom niet rustig ieder ons weegs te gaan?

Een gescheiden gravin blijft nog altijd gravin.

— Ha, ha, daar loopt het dus op uit, lachte Joan, met een schrill lachje. Ik had het al gedacht. Je hebt genoeg van mij. Je geeft niets meer om me.

— En jij, Joan, nog altijd even verzet op mij? spotte hij. Kom laten we elkander toch niet voorliegen en laten we ons verstand gebruiken. Zodra hier de rommel verkocht is, trekken we er tussen uit en gaan naar Nice of naar een andere stad aan de Azurenkust. Denk je soms, dat ik het hier zo gezellig vind. Vooral die oude knul van een notaris doet mij altijd van die lastige vragen, waarop ik niet zo gauw een antwoord weet. En het is maar goed, dat Douglas Cilmount mij veel van zijn vaderlijk huis verteld heeft. Nu sta ik tenminste niet helemaal met mijn mond vol tanden.

— Je blijft er dus bij, Douglas, dat je niet met mij wil trouwen?

— Ik denk er niet aan.

— Ik hoop dat het je nooit zal berouwen.

— O, daar ben ik zeker van. Je zult zo verstandig zijn, niets tegen mij te ondernemen, want daarvan zou je zelf het eerste slachtoffer zijn.

— Maar hoe kan ik hier nog bij je blijven, nu ik weet dat je niets meer om me geeft? klaagde zij.

— Maak dat voor je zelf maar uit, zei hij kortaf. Niemand dwingt je om hier te blijven. Ga een reis maken, naar het zuiden. Dat doen tegenwoordig veel deftige, schatrijke dames. En als je bang bent dat de wereld er iets achter zoekt, neem dan een gezelschapsjuffrouw mee.

Joan keek hem nog een ogenblik zwijgend aan met een blik, die niets goeds voorspelde en liep toen naar de deur.

Op de drempel wendde zij zich nogmaals om en herhalde dreigend:

— Neem je voor mij in acht, Douglas. Dwing mij niet, om je in het openbaar bij je eigen, ware naam te moeten noemen. De mensen zouden raar op kijken, als zij die hoorden. Geloof je dat ook niet?

— Je zoudt niet durven, zei de man kortaf. Je zou je eigen toekomst op die wijze voor goed bederven. Want ik zou je in mijn val meeslepen, liefje.

— En denk je dat ik mij daarom zou bekommeren, als ik je ten val zou kunnen brengen, voor je gelegenheid hebt, je met de buit in veiligheid te brengen.

Toen rukte zij de deur open, en verdween.

De beide vrienden in hun schuilplaats, zagen hoe er, toen de bedrieger daar binnen zich alleen wist, een uitdrukking van wraakzucht en moordlust verscheen op diens gelaat.

De man was doodsbleek geworden, en stond daar, een weinig voorover gebogen, met gebalde vuisten naar de gesloten deur te staren.

Hij mompelde een vloek, en toen was hij met een paar stappen bij de deur, en ging op zijn beurt heen.

Raffles wachtte nog even en schoof toen heel voorzichtig het luikje nog wat meer terzijde.

Het was omstreeks twee hand-breedten in het vierkant, en door er zijn hoofd gedeeltelijk door te steken, kon hij nu bijna het gehele vertrek overzien.

Er waren twee ramen in, vrij hoog van de grond, en het was zeker een der oudste kamers van het gehele huis, waarvan men maar zelden gebruik maakte.

Ook lag het stellig afgelegen, en juist om deze beide redenen, was het denkbaar door de vrouw uitgekozen, om dat gewichtige, veel betekenende gesprek te houden met de man, die hier ten onrechte en onder valse voorspiegelingen de rol van landheer was komen spelen.

Geen van beiden had er natuurlijk ook maar het flauwste vermoeden van, dat men hen had kunnen beluisteren.

Raffles zocht nutteloos naar de deur waarvan de knop zich toch in het smalle gangetje onder het bereik van zijn hand bevond.

Het volgende ogenblik begreep hij het echter: hij keek aan tegen de zijkant van een zware eikenhouten kast. Naar alle waarschijnlijkheid kwam de geheime deur op een kast uit.

Voorlopig was het voor hem voldoende, dit te weten. Want hij achtte het wat al te gevaarlijk, het vertrek op die wijze binnen te dringen, daar de bedrieger ieder ogenblik weer zou kunnen terugkomen.

Het schuifje zelf bleek zich op meer dan manshoogte in de wand te bevinden, en maakte deel uit van een grote muurschildering, op de wijze van een gekleurd kerkraam door middel van horizontale en verticale strepen in vakken verdeeld.

Dat fresco bevond zich in een donkere hoek, boven een soort verhoging, waartoe een trapje van vier treden toegang gaf, en het was daarom zeer moeilijk, voor de mensen die daar binnen waren, de nauwe spleet te ontdekken, die ontstond, wanneer men de schuif een weinig terzijde trok.

Maar wie weet hoe vaak er door die opening, wanneer zij groter werd gemaakt, een arm gestoken was, gewapend met een pistool om een lastige tegenstander op verraderlijke wijze 't levenslicht uit te blazen?

Raffles deed de schuif voorzichtig weer dicht, liet Brand opnieuw zijn aanstekker aanknippen, waarna beiden weer naar boven klommen, nog zeer onder de indruk van hetgeen zij gehoord en gezien hadden.

Boven gekomen kostte het nog enige moeite, voor Raffles de binnensluiting van het lage deurtje gevonden had, maar tenslotte stonden zij toch weer op het hoge terras, daalden op dezelfde wijze als zij gekomen waren, langs de trappen van de uitbouw naar beneden, en verlieten die, na zich te hebben overtuigd dat er niemand in de nabijheid was, door de enige deur, die er toegang toe gaf.

De twee mannen hadden een poos zwijgend naast elkander voortgelopen, toen Raffles met een vastberaden beweging het hoofd ophief, en zei:

— Ik zal je moeten verzoeken, dadelijk alles voor ons vertrek gereed te

maken, Charles.

— Gaan wij van hier weg? vroeg de jonge man met iets van teleurstelling in zijn stem.

— Vanavond nog.

— En waarheen? Terug naar Londen?

— Een beetje verder, amice. Wij gaan naar Brisbane.

— Naar Brisbane? herhaalde Brand in de hoogste verbazing. Wat moeten wij daar doen?

— Douglas Cilmount gaan zoeken. Om hem de plaats te geven, die hem van rechtswege toekomt.

— Maar in die tijd kan de schavuit, die hier nu het hoogste woord voert, al lang met stille trom vertrokken zijn, en met het geld.

— Daartoe zal hij de tijd niet krijgen, amice. Want wij moeten binnen een week heen en terug zijn.

— Je wilt dus met de vliegmachine gaan?

— Waarom niet? Met mijn nieuwste vliegtuig zal ik de afstand gemakkelijk binnen twee dagen kunnen afleggen.

— Maar hoe kunnen wij de echte Douglas Cilmount helpen? Je hebt zelf gehoord dat hij blind is. Hij heeft zijn papieren niet meer. Wij zullen hem volstrekt niet kunnen helpen, want hij kan niets bewijzen. En van het afgeluisterde gesprek kunnen wij ook niet reppen, want dan zouden wij van de sluipteg moeten spreken. En dat zou een zeer vreemde indruk maken.

— Charles zijn blindheid, kunnen wij, helaas, niet ongedaan maken, maar wat de papieren betreft, die zal ik die bedrieger wel ontnemen. En dan hebben we ook nog de vrouw, die wel een woordje zal meespreken, als zij ziet, dat zij van haar medeplichtige niets meer te verwachten heeft. Heb je nog andere tegenwerpen?

— Ik geef me gewonnen, antwoordde Brand, met een halve zucht. En je kunt natuurlijk op mij en Henderson rekenen. Maar ik zou de man, die mij een uur geleden voorspeld had, dat ik vanavond naar het hartje van New Zeeland zou vertrekken, heel raar hebben aangekeken.

HOOFDSTUK VI

DE BLINDE

Laat in de namiddag streekt de Zwaafuw, de nieuwe vliegmaschine van Raffles neer op dat gedeelte van het vliegveld bij de Australische havenstad, Brisbane, dat bestemd is voor de particuliere luchtvaart.

Het zal wel nauwelijks behoeven te worden gezegd, dat de papieren, die Raffles vertoonde, de toets van een nauwkeurig onderzoek niet hadden kunnen doorstaan, want een douanebeambte, die moest vernemen, dat de drie luchtreizigers nauwelijks twee en zestig uren geleden te Londen waren opgestegen, zou vreemde gedachten hebben kunnen koesteren aangaande de aard van die kleine eendekker, die daar zo onschuldig stond, en er uitzag als een heel gewoon sportvliegtuig, eigendom van deze of gene schatrijke liefhebber, zoals ook van Lear Black er een was, die louter voor zijn genoegen de wereld rondvloog in een eigen toestel, dat door twee Nederlandse piloten bestuurd werd.

De machine kreeg een uitstekende plaats in een der plaatijzeren hangars, en werd behoorlijk verzegeld.

Toen dit alles geregeld was, togen Raffles en zijn beide metgezellen stadwaarts.

Zij maakten daartoe gebruik van de elektrische tram, die hen binnen twintig minuten van het vliegveld tot in het hartje van de stad bracht.

Vermoed maar tevreden namen zij hun intrek in het « King Charles Hotel » op het grote plein, niet ver van de haven.

Spoedig begon Raffles, met die doortastendheid en die onverzettelijke wilskracht, die de grondslag van zijn ingewikkeld karakter uitmaakten, zijn on-

derzoek.

Hier was onrecht gepleegd, en al was geld daarvan de basis, al draaide het ook alleen maar om macht, aanzien en bezit, hij kon het denkbeeld niet verdragen, dat hij van dat onrecht afwist, en niet alles in het werk zou stellen, om het goed te maken.

Nu had de bedrieger zelf hem gelukkigerwijze een kostbaar uitgangspunt geboden. Douglas Branton, graaf van Cilmount, bevond zich te Brisbane, daar was hij althans nog enkele maanden geleden, hij bevond zich in kommervolle omstandigheden, en hij was blind.

Het kon dus bijna niet anders, of een openbare liefdadigheidsinstelling had zich zijn lot moeten aantrekken. 't Was ondenkbaar, dat de ongelukkige, van alles beroofd, weer was vertrokken naar het binnenland, naar de wildernis, de prairiën, waar hij zo lange tijd geweest was.

Onmiddellijk begonnen de drie mannen ieder voor zich in die richting te zoeken.

Henderson was degeen, die het eerst succes behaalde, en op het afgesproken uur kwam hij daarvan met schitterende ogen verslag geven op het terras van het hotel, dat uitzicht gaf op de Moreton Baai.

— Ik geloof, dat ik hem al te pakken heb, mylord, zo begon de reus zacht, zodra Raffles hem een stoel had aangewezen. Ze hebben mij ingelicht op een klein politiebureau aan de kade. Hij zit in een inrichting voor blinden. Ik heb het mij duidelijk laten aanwijzen.

— Onder welke naam?

— Hij heeft de naam Branton opgegeven, en die hebben ze hem maar laten

houden, ofschoon hij geen papieren had. Een flinke, stevige vent, van een jaar of dertig.

— Dat kan hem zijn, riep Raffles uit. Wij zullen er onmiddellijk heen gaan. Hoe eerder wij dit zaakje ophelderen, hoe beter.

Aanstands verlieten zij het hotel en gingen, door Henderson geleid, de kade af, waar een druk verkeer was van arbeiders van allerlei slag, en van allerlei landaard, en bleven staan voor een hoog, tamelijk somber gebouw met een groot voorplein, dat door een hoog hek van de straat was afgesloten.

Dicht bij de ingang tot dat hek, door een portier bewaakt, stonden enige mensen, blijkbaar wachtende om toegelaten te worden. Er was een oude vrouw, er waren enige kinderen, een jongen van een jaar of zeventien, en verder een heel knap meisje, maar zeer eenvoudig, ja bijna armoedig gekleed.

Zij was ongetwijfeld een halfbloed, met een olijfkleurige tint, grote donkere ogen, waarin op dit ogenblik een droevige uitdrukking lag, en ravenzwart haar.

Het was duidelijk dat die lieden wachtten op blinden, die verlof kregen, begeleid door bloedverwanten, een uur of langer te wandelen.

Even later ging dan ook de grote deur van het huis open en een klein troepje blinden verscheen, de meesten met een stok.

Tamelijk snel liepen zij, alleen geleid door hun ervaring over het plein naar het hek.

Aanstands merkten de drie mannen een hunner op, die bijna een hoofd boven de anderen uitstak. Hij had brede schouders, hij had geen stok bij zich, en liep kaarsrecht, in tegenstelling met de meeste andere blinden, die naar de grond schenen te staren en met de stok voor zich uitastten.

Dadelijk maakte het knappe meisje een gebaar van blijde herkenning en haar ogen kregen een wonderlijk diepe glans, toen zij deze man zag naderen.

De portier had het hek nauwelijks geopend, of zij trad op de man zonder stok toe, vatte zijn beide handen, knuste

hem vluchtig op het voorhoofd, als beschamend, en vatte hem onder de arm.

Het leek alsof hij zich dit met een pijnlijke glimlach en tegen zijn zin liet welgevallen.

Raffles trad onmiddellijk op dit tweetal toe, zodat het meisje verschrikt en verlegen bleef staan. Hij zag een fraai besneden, gebruind gelaat, hetwelk nog niet die wezenloze uitdrukking vertoonde, die meestal het kenmerk is van de blinde. Het scherp oog van Raffles nam onmiddellijk waar, dat deze man nog niet lang geleden het licht van zijn ogen verloren had. Zij waren donker grijs, en staarden wijd geopend, recht voor zich uit.

— Waarom blijf je staan, Sirinda? vroeg de blinde.

— Ik ben de oorzaak, Lord Cilmount, zei Raffles op zachte toon en even de borst van de man aanrakend, die plotseling verbleekte en een stap achteruit deed.

— Wie zijt gij, die mij met deze naam aanspreekt? vroeg hij, en zijn hand tastte naar de kleren van de vreemdeling die hem zo onverhoeds in de weg was getreden.

— Dat zal ik u aanstands zeggen, maar op een meer geschikte plaats. Uw kleine vriend moet u natuurlijk vergezellen.

Op het geluid van het meisje was een verschrikte uitdrukking verschenen. Zij keek haar metgezel aan en vroeg toen stamelend.

— Wat zegt deze heer toch, Douglas? Waarom noemt hij je zo?

— Dat zul je misschien aanstands horen lieve, antwoordde de man ernstig, terwijl hij even zijn hand liefkozend over het haar deed glijden. Toen wendde hij zich tot Raffles en vroeg:

— Wilt gij mij zeggen wie gij zijt?

— Noem mij voorlopig Hunter, antwoordde Raffles haastig. Maar hoe gij mij ook noemt, beschouw mij als uw vriend. Ik ben met twee metgezellen uit Engeland hier gekomen om u te helpen. Ik weet wat er gebeurd is en welk afschuwelijke misdaad aan u is gepleegd. Gij weet immers dat uw vader dood is?

— Sirinda heeft mij de oproep voor-

gelezen, zonder te weten dat het mij gold. Ik heb nooit gewild dat zij dat te weten kwam. Zij is van mij gaan houden, om wat ik ben, en niet om wat ik ooit had kunnen bezitten. En zij houdt nog van mij ondanks mijn blindheid.

Raffles behoefde maar een enkele blik te werpen op het zachtblozende gelaat van het meisje, dat met innige liefde tot de blinde opzag, om te beseffen dat hij de waarheid sprak. Dan vroeg hij:

— Toen zij u die oproep voorlas, had men u toen reeds van uw papieren beroofd?

— Hoe, gij weet dus...?

— Ja, het is mij bekend. Het werd gedaan door een man, die zich uw vriend noemde. Maar gij hebt nog niet op mijn vraag geantwoord.

— Toen zij het mij voorlas, was ik al hier, en de zogenaamde kennis had mij een week tevoren beroofd. Het blad, waaruit zij mij voorlas, was bijna drie weken oud. En toen eerst begreep ik ook zijn doel.

Raffles had de blinde met de grootste aandacht gadeslagen en vroeg toen plotseling:

— Hoe lang zijt gij blind?

— Ongeveer een jaar.

— Hoe is het gekomen?

— Dat weet ik niet, maar ik denk dat het een gevolg is van een hoofdwond, tijdens de oorlog opgelopen. De dokter die ik hier ben gaan opzoeken, zei dat er niets aan te doen was.

— Hebt gij niet een specialist geraadpleegd?

— Neen. Waartoe ook? Het had toch niets gebaat, en ik had bovendien geen geld. Sirinda heeft haar klein beetje spaargeld daarvoor willen besteden, maar ik heb geweigerd. En nu zit ik in dat ellendige huis. Ik weet wel dat ik het zo niet mag noemen, want 't is mijn enige toevlucht, maar het is hard voor een man, die altijd in de buitenlucht is geweest, in de bossen, op de prairiën, met een goed paard tussen de knieën, en een goede revolver in de gordel. Ik vlecht hier manden en van de opbrengst krijg ik een klein gedeelte voor privé gebruik. Iedere dag komt Sirinda mij

halen en wandelen wij 'n uur. Zij houdt nog van mij ondanks alles. Als zij er niet was geweest, wie weet hoe het met mij zou zijn afgelopen. Maar zij heeft mij altijd terzijde gestaan, mij hierheen gebracht, uit het hartje van de wildernis. De hemel alleen weet, met hoeveel moeite, en opofferingen. En komt gij mij berichten brengen uit Engeland. Gij noemt mij bij de naam. Dat is voor mij een verrassing, maar verder kunt gij niets voor mij doen. Ik ben machteloos gemaakt... een wrak, een nietsnut. Ik dank u voor uw goede bedoelingen maar doe verder geen moeite.

— Dat behoeft niet, Lord Cilmount, maar wij moeten eerst eens praten, vervolgde Raffles. Zo komt gij niet van mij af. Ik weet dat een verrader uw papieren heeft, maar ik weet ook dat hij ze niet zal houden. Hoe was zijn naam?

— Hij heet Dave Carruters. Hij is nog een soort neef van mij. Van daar een vage familietrek met de Cilmounts. Alleen was hij blond.

— Nu verft hij zich, zei Raffles met beslistheid en hij woont nu op «De Zilverbeuken». Als heer en meester. Maar ik verzeker u dat dat niet lang meer zal duren, als gij mij maar toestaat u te helpen en voor uw rechten op te komen.

Toen zag Raffles de angstige uitdrukking op het gelaat van het meisje, en hij vervolgde glimlachend:

— Uw kleine vriendin kijkt mij een beetje met vrees aan. Zij denkt natuurlijk dat ik u kom weg halen?

— Zij blijft bij mij, al zou ik keizer van China worden, zei de blinde, en voor het eerst verscheen er iets als een glimlach op zijn gebruind gelaat.

— Ik twijfel er niet aan. Komt dan nu mede, dan zullen wij eens rustig overleggen wat er het eerst gedaan moet worden in de kamer van ons hotel. Een ding vraag ik u slechts op uw woord als edelman, stilzwijgendheid over dit alles, hetzij onze plannen al dan niet slagen.

— Dat beloof ik u, antwoordde de blinde eenvoudig. Ik begrijp uw bedoelingen niet, ik weet niet hoe gij mij hebt kunnen vinden. Maar ik moet u

vertrouwen. De klank van uw stem zegt mij, dat ik dat doen kan. Beschrijf mij de heren eens Sirinda, ik weet gaarne, hoe mijn vrienden er uitzien.

Het jonge meisje bloosde even en gaf toen een korte doch duidelijke beschrijving van de drie mannen, die er glimlachend bijstonden. Toen zij zweeg, zei Douglas Branton, in gedachten:

— Het is vreemd, maar zo had ik mij u juist voorgesteld. Laten wij dan nu gaan, en ik hoop dat gij zult slagen in uw pogingen. Ik geef u mijn woord van eer, dat het mij niet in de eerste plaats om het geld te doen is. Ja zelfs de titel is mij tamelijk onverschillig, maar ik geloof te mogen zeggen, dat ik hem nog altijd met ere kan dragen, ik heb nooit iets gedaan, dat een smet kan werpen op de familienaam van de Cilmounts.

— Daarvan ben ik overtuigd, zei Raffles. Maar deze jonge dame, wat gebeurt er met haar, als ik slaag, en u weer in het bezit heb gesteld van uw papieren?

— Wel, heel eenvoudig, zij gaat natuurlijk met mij mee. Gij gelooft toch niet, dat het voor haar enig verschil zal uitmaken, of ik een rijk edelman ben, dan wel een arme zwerver? Zij heeft pas in de allerlaatste weken uit mijn mond vernomen, wie ik ben, na die schurkenstreek van Carruters, zij heeft nog moeite gedaan, de ellendeling te achterhalen, maar hij had al weken tevoren natuurlijk de boot naar Engeland genomen, en ik begreep dat ik rechteloos en machteloos was.

Terwijl zij spraken, waren zij stilaan verder gegaan, de blinde met hoog opgeheven hoofd, zelfbewust, ondanks zijn vreselijk gebrek.

Het was alsof de kennismaking met die vreemdelingen hem nieuwe kracht had geschonken.

Niet zodra waren zij in de ruime logeerkamer van Raffles, of deze voerde de blinde naar het raam, schoof de gordijnen terzijde, zodat het licht vrijelijk kon binnenstromen, en zette hem toen op een stoel met de woorden:

— Ga daar nu eens zitten, zo, met uw gelaat naar het licht gewend. Zeg

mij nu eens, of gij bemerkt wat ik doe.

Raffles had zijn hoed genomen, en bewoog deze op een paar decimeters afstand van het gelaat van de jonge man langzaam op en neer.

— Ik kan merken dat het nu en dan een weinig lichter voor mijn ogen wordt, zei de blinde. Maar dat wist ik reeds. Helaas, maakt het voor mij niet veel verschil uit, die wetenschap.

Raffles zei niets. Hij was tegenover de blinde gaan zitten, vatte diens hoofd tussen beide handen, draaide het langzaam naar alle richtingen en bekeek met scherpe blik de grote, glansloze ogen.

Toen zei hij op gedempte toon tot Brand:

— Misschien heb jij je loupe bij je? Zoniet tracht er dan in het hotel een te krijgen.

De blinde, die een deur hoorde open en dicht gaan, legde zijn bevende hand op de arm van Raffles, en vroeg toen, terwijl zijn stem wat beefde:

— Wat betekent dat? Zijt gij een geneesheer, die verstand van zulke dingen heeft?

— Ook dat antwoordde Raffles kalm.

— Gelooft gij soms, maar neen, laat ik mij niet met ijdele hoop vleien. Dat zou niet waar kunnen zijn.

— Men kan nooit weten, zei Raffles eenvoudig. Militaire geneesheren zijn geen specialisten, en moeten dikwijls al te gehaast iemand onderzoeken.

De deur werd weer geopend en Brand kwam terug met een sterk vergrotende loupe, die hij aan Raffles ter hand stelde.

Hiermede onderzocht Raffles nogmaals met grote zorgvuldigheid beide ogen van de blinde.

Toen liet hij het vergrootglas langzaam zakken en keek Sirinda aan.

Het meisje scheen in die blik iets te lezen, dat haar plotseling de kleine hand voor de mond deed brengen, als om daarin de kreet van vreugde terug te dringen, die haar naar de lippen steeg.

Zij was snel een paar stappen op de man toegetreden, die zij lief had, en legde haar hand op zijn schouder. Haar gelaat was doodsbleck geworden.

HOOFDSTUK VII

RECHTSPRAAK

Het was omstreeks acht uur in de ochtend, en Douglas Cilmount, alias Dave Carruters was bezig met de hulp van de oude bediende, die zwiĳgend heen en weer liep, twee grote koffers in te pakken.

Carruters scheen slecht gehumeurd te zijn, en een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd.

Hij smeedt nijdig wat kleren op een stoel, en gaf met bitse stem zijn bevelen, terwijl hij nu en dan een blik wierp op zijn polshorloge.

— Is de chauffeur gewaarschuwd? vroeg hij na enige ogenblikken.

— De auto zal over een half uur hier zijn, mylord, antwoordde de oude man.

— Kan het niet eerder? Ik moet belist de trein naar Londen halen.

— Het zal onmogelijk zijn, mylord. De chauffeur zegt, dat hij nog minstens een half uur voor de reparatie nodig heeft.

— Zeg dan dat hij zich moet haasten. De auto moet er over een half uur zijn. Heb je me goed begrepen?

De oude man gaf geen antwoord, en verliet het vertrek.

Carruters keek hem woedend na en bromde voor zich heen:

— Als ik niet beter wist, zou ik zeggen, dat die oude vent mij wantrouwt. Gelukkig dat binnen een half uur alles achter de rug is. Ik heb er meer dan mijn bekomst van en het wordt ook tijd dat ik hier het stof van mijn kleren schud.

Hij keek op bij het horen van een licht gerucht. De deur was opengegaan en Joan stond op de drempel.

Zij was zeer bleek, en er lag een eigenaardige, uitdrukking op haar gelaat.

Hij nam nauwelijks notitie van haar,

toen zij een paar stappen de kamer binnen kwam, en toen toonloos vroeg:

— Je blijft dus bij je plan?

— Dat spreekt vanzelf.

— Je gaat vandaag nog heen?

— Over een half uur. Ik heb je aangeboden om mij te vergezellen; dat weet je heel goed.

— En ik heb geweigerd, tenzij je eerst met mij in het huwelijk zou treden.

— En daarop heb ik geantwoord, dat ik er niet aan denk, en daarbij blijf ik. Mij dunkt dat dit duidelijk is.

De vrouw beet zich op de lippen, en haar wenkbrauwen trokken zich samen.

— Mag ik weten, waaraan die plotselinge haast om te vertrekken moet worden toegeschreven? vroeg ze toen.

— Daarover laat ik mij niet uit, zei Carruters, een das bekiĳkend, die hij juist van de hanger had genomen. Ik denk dat ik het moet toeschrijven aan een soort van innerlijke drang. Laten we het voorgevoel noemen, of wat je anders verkiest.

— Ben je soms bang geworden? vroeg de vrouw, waarbij zij hem op een eigenaardige wijze aankeek.

— Bang is het juiste woord niet, maar er hangt hier iets in de lucht, dat mij prikkelbaar stemt. Ik kan er geen naam aan geven. Soms krijg ik de indruk, alsof die oude vent, die bediende, mij uitlacht, en dan weer mij wantrouwt. En daarom is het beter, dat ik het zekere voor het onzekere neem, en maak dat ik weg kom, natuurlijk met de duiten.

— En met de papieren.

— Dat spreekt vanzelf, met de papieren.

Terwijl hij dit zei, keek hij haar wat aandachtiger aan. Er lag iets in de klank van haar stem, dat hem de das

deed neerleggen, en langzaam op haar toekomen.

— Wat betekent die vraag? vroeg hij kortaf.

— O, niets bijzonders. De zaak is, dat je zonder die papieren natuurlijk niet ver komt. Ik weet dat je heel wat geld aan contanten hebt, maar je zou geen cent meer van de bank kunnen krijgen als je de papieren niet kon overleggen, die je je toegeëigend hebt. Ik weet dat het vermogen van de Cilmounts wel op een tiental banken is vastgezet, niet alleen in Engeland, maar ook in Frankrijk, België en Amerika. Daarop reken je natuurlijk, maar je komt voor gesloten deuren zonder de documenten.

— Die zitten veilig in de brandkast, spotte hij. Maak je niet ongerust. Aanstonds ga ik ze daar uithalen.

De vrouw bleef hem aanstaren met haar strakke blik en haar vreemde glimlach, en toen vroeg ze, een stap naar de deur doende:

— Je neemt me dus niet mee?

— Je kunt meegaan, als je wilt, zei hij onverschillig, maar niet als mijn vrouw. Zet die dwaasheid nu toch eindelijk uit je hoofd.

— Ja ik geloof dat ik dat maar zal doen, zei Joan langzaam. Het geeft toch niets. Nu, misschien zien wij elkander nooit meer terug, Dave. Adieu.

— Houd je mond, en noem die naam niet.

— Waarom niet? Wie weet hoe gauw je deze weer moet dragen. Ik zal je eens wat zeggen, Dave Carruters, eigenlijk had ik mij bloedig op je willen wreken, maar ik geloof niet, dat dat nog nodig is. Adieu, en ik zou je aanraden, een beetje voort te maken. Vluggen dan je nu doet. Je moest, dunkt me, maar niet eens op de auto wachten.

Ze had dit alles op een vlakke toon gezegd, tussen de deur en het raam staande, en naar buiten kijkend.

Zij kon een groot deel van de straatweg overzien van waar ze nu stond.

In de verte kwam in snelle vaart een auto aanrijden, en weer verscheen de vreemde glimlach om de dunne geverfde lippen van de vrouw. Toen zei ze kortaf, zich vlug naar de deur wendend:

— Adieu, ik zal nu maar gaan. Het ga je goed, Dave. Ik geloof dat wij elkander niets meer te zeggen hebben.

— Adieu, bromde de man, die zich weer met zijn koffer bezig hield.

Het volgend ogenblik was de deur achter de vrouw dichtgevallen.

Hij hoorde haar snel, over het marmer van de vestibule lopen, en toen werd het stil.

Een vreemde gewaarwording maakte zich van de bedrieger meester.

Hij had Joan nog nooit zo gezien, met die raadselachtige glimlach om de lippen, en dat wonderlijke, spottende licht in haar ogen. Wat had zij toch bedoeld met alles wat zij had gezegd?

Maar lang dacht hij hierover niet na. De tijd drong. Hij begon snel de koffer verder te pakken, nu en dan een blik op zijn polshorloge werpend.

Hij stond daarbij met zijn rug naar het raam, en daardoor kwam het misschien dat hij niet zag hoe de auto, die Joan had zien naderen, de zijweg naast het park was ingeslagen, misschien wel om te parkeren voor de kleine tuinpoort.

Na enkele minuten stampte hij ongeduldig op de grond. Hij wilde juist bellen toen de deur geopend werd, en de oude bediende binnentrad, zwiingend en statig als altijd, met een briefje in de hand, dat hij aan zijn meester gaf.

— Voor mij? vroeg Carruters verbaasd.

— Van mylady, antwoordde de oude man, die dadelijk het vertrek verliet.

Ongeduldig brak Carruters de enveloppe open, en zijn gelaat werd wit als een doek, toen hij las:

De ratten verlaten het zinkende schip, Dave Carruters. Ik geloof dat ik nog juist bijtijds ben uitgeknepen, voor ze jou komen halen. Als je nog tijd hebt, zou ik nog maar eens in de gobelinkamer gaan kijken, waar de brandkast staat. Naar de papieren behoef je niet meer te zoeken, want de kast is opengebrosen en de papieren zijn weg. Maak dat je weg komt, zoals ik zo vrij ben geweest te doen.

JOAN

P.S. Ik heb je portefeuille met bankbiljetten, die ik op de tafel van je kamer vond, maar meegenomen. Ik denk dat jij er toch niets meer aan hebt.

Met een vloek verfrommelde de man de brief in zijn handen, en rende toen als krankzinnig de kamer uit.

Maar ver kwam hij niet.

In de vestibule stonden twee heren, die hij niet kende, en waarvan hij ook niet begreep hoe zij binnen waren gekomen.

Zij waren beiden keurig gekleed, en hij zag aanstonds dat het geen politie-beambten waren.

Nog bevend van opwinding vroeg hij hees:

— Wat is er van uw dienst? Wie zijt gij? Wat komt gij hier doen?

— Wij komen even met je spreken, Dave Carruters, antwoordde de grootste van de beide heren op ernstige toon.

Een revolver zette hij maar die woorden.

De schurk zag de loof recht op zijn borst gericht, en langzaam gingen zijn handen omhoog.

— Men kan wel zien, dat je dat gebaar wel eens meer hebt gemaakt, Carruters, zei de man met de revolver spottend. Amice, doorzoek zijn zakken eens, en neem hem zijn wapen af, want het is een browning, te oordelen naar de vorm van die hult aan de achterkant van zijn pantalon, die ook wel gestolen zal zijn, net als de rest.

Zwijgend deed de ander wat hem was opgedragen en inderdaad kwam er een revolver te voorschijn uit de broekzak.

— Ziezo, nu kunnen wij gemakkelijker praten. Ik weet hier een aardig hoekje, Dave Carruters, waar we niet gestoord zullen worden, ten minste niet voor ik het wenselijk acht.

Als een geslagen hond, krijtwilt, maar met een verwilderde blik in de ogen stond de bedrieger daar, en ging schoorvoetend tussen zijn beide vreemde bezoekers in, naar de vestibule.

Het drietal volgde een gang, een deur werd geopend en de drie mannen traden een kamer binnen, een kamer met twee

ramen.

In een hoek, waar het vrij donker was, boven 'n soort estrade, bevond zich een muurschildering, gelijkend op een gebrandschilderd kerkraam...

Dave Carruters liet zich zwaar op een van de twee stoelen vallen, die zich in het vertrek bevonden, en kreunde:

— Wie ben jij? Je moet de duivel in eigen persoon zijn.

— Neen, de Gerechtigheid, antwoordde de grootste der beide mannen, in wie men reeds John Raffles herkend zal hebben. Want je straf nadert, Dave Carruters, ontkennen zal je niet meer baten.

— En toch ontken ik, schreeuwde Carruters opspringend, wie ben jij eigenlijk? Waarom noem je mij bij een naam, die ik niet ken?

Maar Raffles schudde ernstig het hoofd en zei:

— Daar kom je te laat mee, Dave Carruters. Je bent er bij. En al was dat niet zo; de man, die jij zo schandelijk hebt bestolen, zal je aanklagen.

— Ha, ha, dat zou ik willen zien, riep Carruters op woeste toon. Hij kan mij niet aanklagen, hij kent mij niet, hij kan mij niet zien, hij is blind.

— Je weet dus om wie het gaat? zei Raffles koeltjes. Dat is je tweede vergissing, Carruters, je hebt je daar lelijk versproken man. In ieder geval zal die blinde je aanklagen, en je voor het gerecht dagen, tenzij je de verstanfigste partij kiest en maakt dat je binnen twaalf uren niet alleen Holbeach maar zelfs Engeland verlaten hebt, en mij dunkt dat wij je maatschappelijk behandelen, als we je laten gaan. Luister eens, Carruters. Wij zijn niet alleen gekomen. Er zitten in een auto bij het tuinhek twee politiemannen te wachten, die maar een enkel sein nodig hebben om binnen te komen en je te arresteren.

— Op wiens aanklacht? schreeuwde Dave woest, die beeft van woede en vrees.

— Op de aanklacht van Douglas Branton, graaf van Cilmount, antwoordde Raffles op vaste toon.

— Die zit in Australië. Hij kan mij niets doen. Hij is blind.

— Hij is hier, Carruters. En hij is weer in het bezit van je papieren.

De bedrieger was terug gedeinsd, alsof men hem een slag op het hoofd had gegeven.

Maar hij herstelde zich, en stamelde:

— Dat kan niet waar zijn. Hij had een vrouw bij zich, die zo gek was, op hem verliefd te worden, maar die kan hem onmogelijk hierheen hebben gebracht; hij had geen cent meer.

— Omdat jij hem alles had ontstolen, als een schurk en een lafaard donderde Raffles hem toe. Maar wat Sirinda niet kon doen, dat konden zijn vrienden. Hij is hier, zeg ik je, en zal tegen je getuigen.

— Hij is blind, geen rechter zal enige waarde hechten aan zijn verklaringen.

Raffles keek de laffe schurk een ogenblik strak aan, en hief toen de hand op.

Alsof er op dit sein gewacht was, ging de geheime deur in de kast open, en uit het zware, oude meubel stapte Douglas Branton met Sirinda aan zijn zijde.

Met een kreet van ontzetting sprong de ontmaskerde schurk achteruit.

Maar toen maakte zich een dolle woede van hem meester.

Ineens drong het besef tot hem door, dat hem in één slag alles ontfroefd werd, wat hij gestolen had.

Hij greep in zijn binnenzak, en het volgende ogenblik was er een breed mes in zijn rechtervuist, waarmee hij op de man toestormde, die hij had beroofd,

alleen maar gehoor gevend aan zijn ontombare behoefte aan wraak.

Hij hief het mes op, om het de ander in de borst te stoten, maar ver kwam hij niet.

Douglas had zijn vuisten gebald, en met geweldige kracht trof een daarvan de laffe schurk in het gelaat.

Carruters wankelde achteruit, terwijl het bloed hem uit de mond stroomde, en wilde opnieuw toestoten, maar nu greep Douglas zijn pols, en ontwong hem het mes, dat kletterend op de vloer viel.

De ogen van Carruters kregen een glazige uitdrukking en nauwelijks hoorbaar stamelde hij:

— Hij ziet. Hij ziet.

— Ja, ik zie, ellendeling, dank zij de hulp van trouwe vrienden. Ik zie je verraderlijke tronie, ik zie de indruk van mijn vuist, op je gezicht, Judas. Pak je weg, en dank de hemel, als het hierbij blijft. Ik geef je een half uur Dave Carruters. Ben je in die tijd niet verdwenen, dan wordt het sein gegeven, en we zouden je medeplichtige ook gauw genoeg te pakken hebben. Er zal dan geen ontkomen meer voor je zijn.

Het bleef even stil in het vertrek.

Als verwezen staarde Carruters naar de man, die daar als door een wonder genezen was van zijn blindheid, en hem verachtelijk aankeek met zijn grote, thans van minachting fonkelende ogen.

Toen pas gaf hij zich gewonnen, en in gebogen houding sloop hij het vertrek uit.

Enkele minuten later zag men hem met snelle schreden en een klein handvalies bij zich, door het hek gaan van het park, dat behoorde bij het huis, hetwelk hij reeds zijn eigendom had gewaand...

DE VOLGENDE AEFLEVERING BEVAT :

De Alchimist

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : ..... LL.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266